

SZABÓ DEZSŐ FÜZETEK

14.

A mai magyar politikai horizont.

BUDAPEST
1936. FEBRUÁR HAVA
LUDAS MÁTYÁS KIADÁS

*Oh, jó e kor, mely e rideg közönyt
Leolvasztandja? Mely új tetterővel
Szemébe néz az elavult lomboknak,
Bíróul lép fel: büntet és emel.
Nem retten vissza a nagy eszközöktől
Nem fél a rejtett szót kimondani...*

Felelős kiadó: Nulla Cupido
Bethánia-nyomda, Budapest, VIII, Gyulai Pál utca 9 sz.
4936 – Felelős: Horváth János

A MAI MAGYAR POLITIKAI HORIZONT.

Ez a tanulmány: a tények legegységesebb jelentésének, lényegének megállapítása. Ezt a lényegyet két nyugodt szem látta meg, melyeket elfogultság, vagy érdek sohasem homályosított akart vagy akaratlan hamis látásra. A tanulmány írója megvallja: hogy a magyar szenvedéseket az egy testhez tartozás végzetes veleélésével éli meg. De ez semmiképen sem gátolja abban, hogy segítő indulattal ne rezonáljon bármily emberi szenvedésre. Halálosan s a végső harcra taszítóan bántja a magyar munka megrablása. De nem tudná tiltakozás nélkül nézni semmilyen emberi munka megrablását. Pusztulást, halált kíván az idegen kizsákmányolókra. De nem tud más ítélettel lenni a magyar kizsákmánylók irányában sem. Mély meggyőződése: hogy a magyarság új honfoglalása, történelmi elégtétele, érvényesülése: csakis az emberiség által kitermelt igazságok irányában és erejével következhetnek be.

Szenvedély és félelem nélkül írja e sorokat. Akinek horizontjában ott van minden összefüggés és minden arc: az nem billenhet szenvedélyekbe az emberi dolgok láttára. Amint a botanikus, vagy zoológus nem zilálódik lélekrengésekbe a növényi vagy állati élet jelenségeire.

A félelem pedig, ma a vak maradiságnak a legbutább és legpusztítóbb formája. Ma többet ér, mert történelmileg eligazítóbb: egy merész rossz-akarattal mint etfv gyáva jóindulat. Körülöttünk az élet és halál kockázatát vállaló merészségek országokat lendítettek egy új élet szélesebb, levegő-

sebb útjaira. *Nincs ma hülyébb, természetlenebb és pusztítóbb anakronizmus: mint a felmerések, ötvenpercentes megegyezések és apró ravaszágok politikája. Ma, a mai világhelyzetben az életnek és jövőnek egyetlen robosztus konjunktúrája van: a minden problémával szembeszállás, a mindent-mérés politikája.* Ütött az óra, amikor annak, aki a magyarság sorsát egészségesebb jövő felé akarja vinni: vállalnia kell a halál mindenféle kockázatát. Magára nézve: mint esetleges elkerülhetetlen mártíriumot. Másokkal szemben: mint nyílt történelmi felelősséget, ha az új magyar honfoglalás akadályait másként nem lehet elhárítani az útból.

I. A magyar parlament.

Egy parlament akkor jelent egészséges történelmi szervet: ha a nemzeti munka közös érdekű rétegeinek arányos képvisellete. Azaz: ha a nemzeti munka minden közös érdekű rétege tömegének megfelelő arányban van képviselve a parlamentben. Csak ebben az esetben hű kifejezője a parlament a nemzet egyetemének. Csak ebben az esetben tudja megvédeni és megszervezni a nemzeti munka minden tagjának életérdekeit: az egész munkás nemzet egészséges fejlődését.

A magyar parlamentről ilyen szempontból nem mondhatunk ítéletet. Nem: mert ennél a kérdésnél még a mai magyar nyelv csodálatos gazdagsága mellett sem találunk megfelelő nyelvi eszközöket arra: hogy a való ténnyt a törvényektől szabott határokon belül tudjuk megmondani: *Egy képtelen választási rendszer, mely magában hordja a történelmi csalás és az emberi becstelenség minden jegyét: minden lehető politikai svihákság szabad zsákmányává teheti a nemzeti munka nagy tömegeit. És lehetővé teszi, hogy bármilyen*

lelkiismeretlen vagy idegen érdekű kalandor, egy jól megszervezett banda élén, karmaiba kerítse az egész országot és minden magyar munka, magyar termés, magyar élet végzete lehessen. Természetes: hogy e mellett a gangster-választási rendszer mellett nincs képviselője a magyar parlamentben a nemzeti munka legszélesebb rétegének: a magyar parasztnak. De: hamis látszatok ellenére — nincs képviselője a magyar munka másik két elemének: a magyar munkásságnak s a magyar szellemi munkásságnak sem.

Kiket és mit képviselnek hát, mit jelentenek a mai magyar parlament pártjai? Mit jelent a mai kormánypárt, mely túlnyomó tömegével a mai parlamenti felelősség döntő részét hordja vállain?

A politika a követelmények tudománya. Ez a párt ennek a tudománynak a tudósa, történelmi parkettáncosa. Kik követelhetnek ma Magyarországon? Pontosabban: kik követelhetnek ma úgy Magyarországon, hogy követeléseik szükségszerűen meg is hallgattassanak? Ezek: 1. az idegen kapitalizmus, 2. az idegen arisztokrácia és nagybirtokosság, 3. az idegen magas klérus, 4. az idegen magas bürokrácia, 5. az idegen sajtó. És kívülről: a könyörtelen étvágyú német imperializmus mely politikája minden tényében acél céltudatossággal készíti elő egy végleges tatárjárás útjait.

A kormánypárt az a párt, mely igyekszik oly arányban biztosítani e követelmények kielégítését, hogy mindenik követelő őt lássa annak az igen megbízható jó fiúnak, akit érdemes támogatni és a kormányon tartani. Ez a szerep nem csak a mai kormánynak a sajátos tulajdona. Ez volt a szerepe 1867. óta minden magyar kormánynak. De a mai kormánynak a helyzetében, vagy — hogy pon-

tosabban mondjam — a színpadi megvilágításában mégis van valami új.

Mert közben némi apró ügyek történtek. Történt: a világháború és az összeomlás. Történt: a két álforradalom neve alá címkézett zsidó hitlerizmus. Történt a keresztény kurzusnak keresztelt sváb hitlerizmus. Történtek: a pénz halála és a gazdasági tornádók. Történt: Magyarország ősi földje nagy részének elvesztése. Történt: millió és millió új magyar szenvedés a régi szenvedések megnőtt folytatásával. De történtek: Lenin és Sztálin, Kémál és Mussolini és Hitler.

A végtelenül szegény Bethlennek az volt a tragédiája, ha az ilyen arányúak pechjét tragédiának lehet nevezni, hogy ő ebben az új erjedő és roppant vonaglásokban átalakuló Európában ezt a hagyományos kormánypolitikát a régi jó békebeli kisdud biberachi módszerekkel akarta tovább folytatni. Ennek az ösztövére Rip Van Winklének nem akadt útjába egy kút, melynek vizében megláthatta volna, hogy ő mennyire elavult anakronizmus. Csodálatos, hogy egy közéleti ember ennyire ne lássa meg azt a kort, melyben hatalmat akar gyakorolni!

A mai kormány elnökének az volt a sajátos ügyessége: hogy ő a Bethlentől szívott politikai kis-okosságát megtoldotta egy nagyobb okossággal, ő már szorgalmasan olvasta az európai politikai frazeológia legújabb pótköteteit. Jótanulósan leste, hogy az új Európa új lehelletű népezérei hog}^an hadonáznak és hogyan nyugodtak, hogyan rettentők és hogyan vonzók. És különös éberséggel leste a modern politikai siker nagy titkát: hogy bolsevizmus és fascizmus, szabadkőműveség és hitlerizmus hogyan csinálták a szervezés munkáját.

Azt hiszem, hogy a közvélemény — és nem csak az ellenséges része — elfogultságból vagy szándékosan, lebecsüli a kormányelnök szellemi képességeit. Kétségtelen, hogy a miniszterelnök nem sas, amint a francia mondaná. De, bár az ilyen arányoknál végtelen finom műszerre van szükség a különbségek megállapítására: azt hiszem, tévednek azok — és ez a tévedés lehet végzetes —, akik őt Bethlennél kisebb szellemi ügyességnek tartják. A két férfi közül egyik sem gondolat-termő. Nagy koncepciókra, egyetemes távlatok meglátására, új kort teremtő történelmi szintézisre mindkettő minden képtelenséggel képtelen. De a hírhedt bethleni ravaszsgot Gömbös úgy tudta magáévá tenni, hogy még mindig Bethlent tartotta mindenki a főravasznak. Már pedig: az az ügyetlenebbül ravasz, az a kisebbik ravasz, akiről mindenki tudja, hogy milyen ravaszsgos ravasz. És végeredményben csapnivaló diplomata az, akiről minden mozdulatában és minden percben megállapítja a nézőközönség, hogy milyen szörnyű diplomáciával diplomata. így történhetett, hogy Jákfai úgy tudta legyűrni mesterét a saját eszközeivel, hogy a nyilvánosság előtt soha semmi támadást nem intézett ellene.

De Jákfai kitartó, messzicélú és — ha szüksége van rá — tanulékony és ez nagy előnye öreg, mestere fölött. A zsidó hitlerizmus alatt és közvetlen utána megkezdett titkos és nyílt szervezéseivel már egyengeti magának a mai hatalom útját. És ő már tudja, hogy a mai történelmi szelek zúgásában nem szabad kifelejteni a politikai mimika megjátszásából azt, hogy a politikai lehetőséget meghatározó fennebb elsorolt elemeken kívül még van 7-8 millió dolgozó magyar és hogy végeredményben ez a tömeg minden termés minden aratás, minden vagyon és erő forrása.

Nem kell félreérteni: ez a tanulékonyság nem fog új kormánypolitikát eredményezni nála. Sem látása, sem képessége, sem szíve, sem akarata, sem merészsége nincs ahoz. hogy egy teljesen új politikai rendszerrel a magyar munka milliós tömegeit tegye a történelmet meghatározó legfőbb tényezővé s ezek termő és védő szervévé szervezze át az államot. Nem. *Ez a tanulékonyság nála csak a régi, hagyományos kormánypolitikának jelent új mimikát, új frazeológiát, új politikai kozmetikát*

Igen: a szegény néptanítói otthonból feltörtetett férfi is csak úgy tudott látni, mint 1867. óta minden előde a kormányelnöki székben. Azaz: hogy hatalmi lehetőséget Magyarországon csak az jelent, ha folytatja azt a kormánypolitikát, mely az uralkodó osztályoknak jelenti a védelem és zavartalan szerzés biztonságát. Mert nincs tévesebb látás, mint az. amely politikai beszédekben, vagy pedig ellenséges vagy baráti sajtóközleményekben úgy tünteti föl a kormány elnök urat, mint egy új mérés mindent kockáztató, nyers erejű, zsarnoki erőszakú katonapolitikusát. Igaz: a tanulékony Jákfai eltanult a nagy modern condottieriktől némi retteneteskedési mókákat szavakban és grimaszokban. De soha még magyar kormányelnök nem kívánt olyan jótanulós buzgósággal jófiú lenni minden hatalmi tényező előtt, mint vitéz Altábornagyunk. Soha még, magyar kormányelnöknek nem voltak úgy tele a markai paktum-lehetőségekkel minden ellenséges erő, minden fenyegető veszedelem irányában, mint e nemzetvezéré. És magyar sorsintéző még sohasem volt kevésbé hajlamos vállalni egy új történelmi mérés élet-halálos következményeit, mint a világháború e ránk testált hőroza. Mert született lényegében s a néptanítói otthon minden ős szuggesz-

tiójában ott van: hogy törekvő jófiú legyen valaki előtt, hogy a megbízhatóság érdemeit mutassa valamely hatalom szemei előtt, hogy kitüntető kezek első tanulóvá jelöljék. És ha megtennék az ötvilágrész mindenható diktátorának: miután pak-tumot kötne a világvegetáriánizmussal és az emberevőkkel és szőke svédekké revideálná Afrika négereit: jelentkező ujját keresőn lógatná bele a világűrbe: — Láthatatlan Úr, ugye, jó magaviseletű diktátor vagyok? Ugye, engem teszel diktátor-nak holnap is, holnapután is? Ugye, én tisztellek Téged a legjutalmazásra-érdemesebben?

És tényleg: az „Én vagyok a rettenetes” mimikák operetti maszkja mögött: milyen könyörgő megnyugtatóssal, milyen zokogtatón jófiú minden uralkodó étvággal szemben. — „Én konzervatív vagyok, bizonyisten konzervatív vagyok, az x\!n! Pista is megmondhatja, hogy milyen konzervatívul konzervatív vagyok!” — fogadkozik unos-úntalan. És, jaj, tudjuk, hogy a tragikus magyar gályán mit jelent ez a mondat: én konzervatív vagyok! A hagyományos szabadzsákmány-liberá-lizmust tovább folytatja a *nemzeti egység* és *revideálás* új címkéje alatt. És minden tényében tüntetően mutatja: hogy a magyar munkát kitermelő hatalmi érdekszövetségeknek nincs mit félniük tőle.

De ő jótanuló és itt kezdődik a fölénye Bethlen fölött. Ő tudja, hogy a háború utáni nemzedékeknek s a középosztály egy részének lelkét átjárták a megújhódó Európa gondolatáramai. Tudja azt is, hogy a hazájában hontalanná kitűrt, szétsikkasztott, kirabolt és sír szélére csalt magyarságban új történelmi reveláció, új végzetmegmutatás történt. Tehát: a régi kormánypolitikát csakis új frazeológiával, új mimikákkal, új politikai hókuszpókuszokkal lehet továbbfolytatni.

Hátha csak ez kell, a dolog igazán nem múlik vitéz Altábornagyunk jótanulóságán. Egy struc gyomra puritán elzárkózottság ahoz az „*újkoregyveleghez*” képest, mely felözönlik a kormányelnök úr ernyedetlen Mussolinikémalhitlerkossuthapánkságában. Szavalókórust akarsz? Az Istenért, nehogy az öreg Kassák Lajihoz menj! Gömbös Gyulánál rezsi-áron kétszer akkora adagot kapsz. Fascizta-náci-újtörök indulót kívánsz? Jákfalvi már hatvan torokból önti feléd, mint Szent István élharcosa a Vazul füleibe az ólmot. Lehet ugyan, hogy dobhártyád heveny-hangundort s irodalmi ízlésed rosszindulatú *dag*-ot kap tőle. De ez induló nyomán pénz állhat házadhoz. Mert ha találsz egy z-betűt ez induló határain kívül: a néprajzi múzeum mint ritkaságot megveszi tőled. Legfennebb rajtad marad a gyanú, hogy csalás útján jutottál hozzá. Az induló különben intranszigen magyar parancsára intranszigen magyar verselő csinálta és intranszigen magyar zenész zenésítette meg.

És aztán: a tempó, az új stílus, a nemzetvezérség, az egyetlen fej, a reformkorszak stb., stb. És a magyar palinak szóló külön fogások: a nagyszerű magyar paraszt, a csodálatos magyar kúria, a tercier állapotban hevenylő intranszigen magyarság, mindennek izzó szeretete, ami magyar stb., stb. És mindezek koronájául: azok a bájos öt-hatezeréves munkatervbe táblázott hitbizományi, telepítési és egyéb reformok, melyek jogossá teszik azt a vérmes reményt: hogy a nap végleges kihülését közvetlen követő csütörtökhöz egy hétre a magyar föld tényleg a magyar paraszt hazájává szelidül.

Ez a politika első percre tényleg gyakorlatiasan okosnak látszik. Az uralkodó érdekszövetségek támogatását úgy nyeri meg, hogy egyet-

len providenciális lérfiúnak láttatja szemükben a kormányelnök urat, aki a maga új eszközeivel menteni tudja a régi állam-részvénytársaság minden menthetőségét. Viszont: az ifjúság, a latájneregség és a nép kirakatában mint egy magyar megújhódás vezérét, mint a nép atyját kozmetikázza a szemekbe.

De meddig? És ez a kérdés meztelenít rá e politika végtelen silányságára és szegénységére. Mert a magyar paraszt, a magyar munkás, a magyar szellemi munkás és a munkátlanok mindennapi reális szenvedése előtt semmilyen reformduma, semmilyen Mussolini-Hitleres vitézjánszkodás nem tarthat három napnál tovább. Viszont: ezek a reformkorszakos, népatyás mondatok és mimikák olyan szellemi nekilódulásokba lökik a látejnerség és a dolgozó tömegek egyes rétegeit, melyek bő okon megszeppenésre, gyanakvásra hökkentik az uralkodó érdekszövetségek részvényeseit. És így csalódás és vád egyszerre támadnak mindkét oldalon. És végül is az, aki azt hitte, hogy a maga kis házi ravaszságával egyszerre maga alá hódította a két széket, egy abszolút csőd meddő komikumával fog elvágódni a pad alá.

És a párt, a Vezér mögött tömörlő képviselők? A párt a Nemzeti Egység Pártjának szíveket esíybeabroncsoló nevét hordja homlokán. De igazán nem kell nagyon szemes szeműnek lenni ahhoz, hogy meglássuk: a Nemzeti Egység Pártja önmagában lehet minden: csak *nem egység*. Talán egyetlen egység mégis van benne: minden tagja hévvel akart képviselő lenni és hévvel az akar maradni.

De különben a legellentétesebb emberfajtából egybetálat ember-ragout. Van benne fasiszta vagy hitleri hajlamú antiszemita. Van zsidóérdekű

zsákmányliberális. Szép számmal vannak a hódító és uralkodó svábság élharcosai: az intranszigenes magyarok. És bizonyára vannak egyszerűen csak magyar magyarok, akik, mert muszáj a tér valamelyik pontját elfoglalniuk, hát az egységes párt keretében végzik ezt a kozmikus strapát. Aztán vannak ipari-indusztriális-commerciális kapitalisták, arisztokrata agrárfeudálisok, kispolgár-földreformosok, vannak bármilyenek és vannak semmilyenek stb., stb. Noé Gyula reformbarkájában is van mindenféle állatból egy pár. És ha egyszer lebukik a mandátum-vadászjegyet biztosító hatalom, mely egy nyájba köti őket: szét fognak sodródni a világ ezer csodálkozása felé.

2.

A többi pártok közül a keresztény jelszót használók inkább a germán elemek, a germán látás és érdekek, a demokrata, szabadelvű vagy szabadság címke alatt csoportosulok a zsidó ideológia és érdekek képviselői. Az első elemeknek a fekete, a másodiknak a vörös internacionálé iránt vannak titkos vagy nyílt vonzalmai. De a korra és politikai életünk természetellenes eltorzulására a legjellemzőbbek: a szociáldemokrata és a „kispolgár” pártok.

Mindenekelőtt: az itt következő megállapítások semmiképpen sem érintik magát a szociáldemokráciát általában mint szociális és politikai irányt. És nem érintik a nagyszerű magyar munkásságot sem. Csupán a magyarországi szociáldemokrata pártra vonatkoznak.

Kétségtelen: hogy a magyarországi szociáldemokráciának a munkásosztály öntudatosításában, megszervezésében és kulturális nevelésében eltagadhatatlan jelentős érdemei vannak. De

viszont: a munkásság súlyosan fizetett ezekért a nyereségekért.

A zsidó ösztön jóelve meglátta, hogy a magyar politika uraitól árvává rúgott, a befamulusozott középosztálytól közömbösen vagy ellenségesen nézett munkásság milyen nagyszerű lehetőségeket jelent a zsidó imperializmus számára. Csináltak tehát szociáldemokráciát nekik, úgy, hogy a munkásság is kapjon valamit, viszont: hogy ez a hatalmas frisslelkű és intelligens elem teljesen a zsidó találékonyság, zsidó ideológia, zsidó érdekek irányításában maradjon. A legnagyobb féltékenységgel örködtek állandóan, hogy nehogy a nemzsidó elemek túlsúlyba jussanak a vezetőségben. És mert így az ország legszervezettebb s acélfegyelmű rétege volt a hátuk mögött: ezek a szocialista zsidók intranszigensebbül merték képviselni a zsidó ideológiát és zsidó érdekeket, mint más fajtestvéreik. Így lett a magyar szociáldemokrácia a zsidó fascizmus, az intranszigenz zsidó sovinizmus leghatalmasabb hadserege. Jól meg, kell érteni: nem a munkásság lett öntudatos akarattal ilyen fegyverré a hódító zsidóság kezében. Hanem: *a zsidó találékonyság, furfang, szervezőképesség, makacs kitartás és lebírhatalatlan imperialista életakarat csinálta úgy meg a magyarországi szociáldemokráciát, hogy általa a zsidó életharc ily nagyszerű fedezékévé és tankjévé nyerje meg a munkásságot.*

Ennek a végzetes fejlődésnek aztán súlyos hátrányai voltak és vannak nem csak a munkásságra, hanem az ország egyetemes haladására is a demokrácia és szociális igazság, felé. Először is: a szociáldemokrata párt magaviseletét a kormányhatalommal és a közélettel szemben — különösen mióta a párt képviselőhöz jutott a magyar par-

lamentben, de azelőtt is — igen sokszor nem a munkásság érdekei, hanem a zsidó érdekek szempontjai határozták meg. Hányszor történtek paktumok, hányszor szelidültek a párt üvöltő vezértigrisei kedélyesen együttbégető bárányokká, mikor ezek a paktumok és szelidülések csak a zsidóságnak jelentettek bizonyos engedményeket vagy előnyt, a munkásságnak pedig semmit vagy határozott kárt. Hányszor korbácsolta föl a vezetőség a közvélemény gyűlöletét a szociáldemokrácia ellen olyan harccal, mely a zsidóság valamelyik magánérdekéért volt. Pld. a numerus clausus esetében. Hányszor ódázott olvasásra ajánlatos nagy íróvá a zsidó fascizmus hivatalos orgánuma: a Népszava a legrothadtabbul kapitalista közepes írókat csak azért, mert az illetőknek jogos kvartélyigényük van az Ábrahám kebelére. És micsoda mérhetetlen különbség van aközött, ahogy ez a lap az idegen impérium alá jutott magyarok szenvedéseit és: a Németországban megrendszabályozott zsidók pechjét tárgyalta!

Másodsor: nagy kára volt abból a szociáldemokrácia hatalmi megnövekedésének és a szocialista tanok terjedésének, hogy a középosztály igen sok eleme, melyekben minden jó szándék megvolt arra, hogy a szociális igazság és a munka védelmének táborába álljanak: a fennebb elsorolt jelenségek miatt elutálkoztak a szociáldemokráciától, mint a zsidó imperializmus elálcázott előharcosától. Viszont azokat a nemzsidó elemeket, kik kevesebb éleslátással, tényleg az egyetemes szociális igazság, harcát remélték megharcolhatni a szociáldemokrata pártban: a legkülönbözőbb ürüggyel maga a szocialista vezetőség igyekezett visszaijeszteni a burzsujok közé. Mert minden félelemmel féltek, hogy így kicsúszik fajuk kezéből az egyik leghatalmasabb fegyver.

De végzetesen káros volt ez a tény a nemzeti munka nagy tömegeinek általános szociális fejlődésére is. Mert pompás alkalmat adott a dolgozó tömegek kizsákmányolóinak arra, hogy a legtermékenyebb szociális tanokat s a munka védelmi jogait zsidó lazításnak, zsidó huncutságnak, a zsidó hódítás érdekének tüntessék fel. Így izolálták a munkásságot és megakadályozták, hogy ez a nagyszerű erő résztvegyen a magyar munka egyetemes szolidaritásában és megszervezésében minden magyar munka jogainak megharcolására. A magyar középosztály szellemi munkásait pedig elijesztették attól, hogy sorstestvéreivel, a magyar munkással keressen kapcsolatokat a magyar Állam szükségszerű átalakításának nagy küzdelmére és hogy így a magyar munka minden rétege biztosítéka legyen minden többi rétegnek az életharcban, így: a zsidó vezetésű szociáldemokrácia válllvetve halad a zsidó kapitalizmussal az oltahatatlan éhségű faj hódítása élén az egyetemes nemzeti munka, a magyar munka milliós tömegeinek súlyos kárára.

A „*magyar kizsákmányoló*”-párt látása nem hoz több örömet. Sőt: látványnak groteszkebb és sárosabb humorú.

Mi a természetes, organikus feladata egy magyar kizsákmányoló, vagy, hogy *ne* használjam ezt az utálatos nikotekszezett szót: egy magyar paraszt pártnak?

Összegezve ez: megépítése egy olyan politikai rendszernek és küzdelem e rendszer hatalomra jutásáért, mely a parasztságnak az élet minden terén egészséges, sok lehetőségű fizikai és pszichikai fejlődést, életérdekeinek, munkájának legteljesebb védelmet jelent. Tehát: politikai téren egy olyan választási rendszer megalkotását, mely a magyar parasztságot beviszi a magyar politika

döntő tényezői közé s mely minden tényében olyan történelmi nevelést jelent, hogy a magyar munka egyetemes tömege állammá, az ország egész teste parlamentté fejlődhessek és: hogy a politikai életben minden szabadzsákmányolás lehetetlen legyen.* Gazdasági téren a nagybirtok és a hitbizományok eltörlésével olyan föld- és telepítési reformot, mely az egész magyar parasztságot földhöz és szükséges hitelhez juttatja, a kapott föld megtartását örökre biztosítja és Budapest környékét s a Dunántúl veszélyeztetett részeit visszahódítja a magyarság számára. Az adás-vétel szövetkezeleinek egyetemes kiépítését. Intézményes biztosítását annak, hogy a magyar paraszt arravaló gyermekei középosztályá fejlődhessenek. Kulturális téren jelenti a népiskolák, népi közép- és főiskolák rendszerének megépítését, a falu szellemi regenerálását saját ősi kultúrájával, a falusi ház, az otthon, a falu higiénikus és esztétikai megvalósítását. Család- és faluvédelmi téren: minden egyes falu ellátását államilag fizetett orvossal, mint kötelező egyetemes egészségi tanácsadóval, egy egyetemes kórházhálózat megépítését az egész országra stb.. stb.

Mármost: mit csinál a mai kisgazdapárt? Először is: tagjai legtöbbször annyi és olyan köze van a magyar paraszthoz, mint a kecskének a káposztához. Feltűnően sok köztük a sváb s a politikai lankákra gurult sváb fiskálisoknak valószínűs gravitációja a kisgazdapártiság. Hiszen az átlagüggyvédnek egyetlen organikus funkciója az, hogy szív-vérezzen a magyar paraszttért. Hát ők szívvéreznek. És hogyan?

Azt ők nagyon jól tudják, hogy a következő választásig még széles uszályú évek telnek el.

* Lásd: *Népképviselői*. 6-ik Füzet 1935. február.

Tehát a legtermékenyebb parlamenti munka számukra, akik a politikai kirakatban a magyar parasztság érdekeinek képviselői, az volna: hogy napról-napra követeljék a kormánytól egy komoly gondolatrendszer kifejtésével a fennebb mondotak értelmében a magyar parasztság, életvédelmének, fejlődésének megépítését. Egy ilyen komoly, részletes program kifejtése nemcsak a kormányra gyakorolna elkerülhetetlen hatást, de innen: a parlament katedrájáról az egész nemzet lelkét ránevelné a magyar paraszt történelmi jelentőségére és az egész magyarság, szempontjából sorsdöntő problémáira. Azonkívül a kormány minden tényét részletesen ellenőriznék a parlament színe előtt a magyar parasztság szempontjából. Például: a gazdaadósságok kifizetésénél mennyi jutott a parasztságnak és mennyi jutott a közép- és nagybirtoknak és kiknek. Milyen értékű földdel fizetnek adót a nagybirtokosok az ország, különböző részein. A földreformnál és telepítésnél hogyan gondolkodik az állam, hogy a földhöz jutott paraszt kellő beruházásokat eszközölhessen, megfelelő otthont építhessen, bútort szerezhessen stb., stb.

Ehez a komoly politikai megvalósításhoz a kisgazdapárt tagjai túlborzasztóan „kisgazdák.” Amellett, egye meg a fene, ez a szerep sok munkát, sok tudást és becsületes elszántságot jelent. Ehelyett előkapják a választójog, reformját, mely a mai helyzetben nyugodtan várhatna vagy négy évig. De ez igazán könnyebb szerep, hiszen csak már ezerszer előkrendezett frázisokat kell újból előkrendezni. Aztán ez nagyon kiadós kis üzlet. Tetszik a zsidónak, tetszik a svábnak, tetszik a legitimista arisztokratának, tetszik a klerikálisnak, tetszik a cucinak. Tetszik a magyarságot, a magyar munkát kitermelő minden érdekszövetésnek. *Annál is inkább, mert nem a munka vé-*

delmének új választójogát követeljük, mely lehetlenné tesz minden politikai szabadsákmánylást a nemzeti munka egyetemes tömegét neveli minden tényében állammá: hanem az általános szabad zsákmányolás általános titkos jogát, mely minden gangstert, minden jótorkú politikai banditát szabad vadászjeggyel lát el a magyar munka tragikus helótáinak a kizsákmányolására.

Oh tragikus magyar paraszt, örök fegyence a dermedt gályának, a nehéz végzetű földnek! Ezer év óla hátadon hordod az idegentől kapott Istent és súlyos személyzetét. Hátadon hordod az urak hatalmát és nehezebb étvágyát. Történelmet, hazát, kultúrát emelsz széles hátad komor jószágán s a vér rettentő üzletét. És most rád mászott ez az Eulenspiegel-icisgazdapárt, hogy több legyen a csalatásod és messzebb legyen a hajnalod!

A párt arcát a *Vezér* mondja meg, ez a szörnyű nevű erdélyi szász. Középrokonságú képlet a makaróni és a motorbicikli közt. Hosszú és üres mint az első, zajos és büzös mint az utóbbi. Politikussá vadult öreg parkettáncos, ki minden perc konjunkturális dallamának rángásait elvitustáncolja. Zagyva s csak a percnyi okvetlen hatásra vadászó mondataival ott rikácsol a nép-pali minden fülénél. Egyik pillanatban kijelenti, hogy teljes egészében elfogadja a kormányelnök programját. Ugyanakkor olyan vádat dobál Bethlen István felé, melyek okvetlenül börtönt jelentenek valakire. Vagy arra, aki ellen mondták, vagy arra, aki mondta. A következő percben már hosszú tikkadású politikai cvikipusziban ölelkezik Bethlen gróffal s féktelenül tajtézkzik az imént még vezérül fogadott miniszterelnök ellen. Lehet-é valami becsületos, új kort építő tartalma annak a

politikai küzdelemnek, mely ennyire átgázol az ízlés, szemérem és morál minden törvényén?

De nem kell megijedni! Ezek a kirakalos retteneteskedések, ezek a borzasztóan ellenzéki ellenzékeskedések nem olyan fékeiön veszélyesek egyik párt részéről sem, mint amilyenre a rivalda előtt mumuskodják őket ezek a politikai Pantalónék. És egyik párt győzelme sem jelentene gyökeres rendszerváltozást vagy pláne új kort. Ezek csak hősi ugrálások és epikus tudógyakorlatok a nép-pali felé, hogy a paraszt és munkás és szellemi munkás lássa, milyen hallatlanul képviselve van ebben a gusztusos és gyönyörű parlamentben. *Mert a dolgok mélyén mindenik párt egyet akar, pontosabban: egyet nem akar s minden latszatos szerep ellenére az összes párt voltaképen: egyetlen párt. Annyira egyetlen párt, hogy majdnem kérdezi az ember: vájjon bizalmas éjszakai együttülésben nem kacagnak egymás képébe azok, akik nappal egymásra acsarkodnak* Mindenik párt egyenlően nem akarja egy olyan politikai rendszer megvalósítását, mely a magyar fajt az élet minden terén számának és történelmi jogainak megfelelő arányban juttatná az érvényesüléshez. Mindenik párt nem akar egy olyan politikai rendszert, melyben a döntően meghatározó elem a magyar munka három rétege: a magyar paraszt, a magyar munkás és a magyar szellemi munkás lenne. És végül: egy párt sem akarja, legalább önmagára nézve, a szabadsákmányolási lehetőség intézményes, rendszeres megszüntetését az élet minden terén.

Nincs jellemzőbb az „ellenzéki” pártokra, mint az, hogy most Bethlennel egy kórusban énekelnek, Bethlent kívánják vissza, aki ellen annyi puskaporral tudtak lödözni s aki ma is ugyanazt a politikai rendszert jelenti, mint régen. Hiszen támadásaiban a mai kormány ellen apró kis

ürügy részleteken kívül semmilyen mélyebb elvi különbséget nem találunk az ő és a Jákbaum politikai rendszere közt. Legdühösebb ellenvetései olyan személyi jellegűek, melyeket csak a kártyajátékból kölcsönzött kifejezésekkel tud szavakba öltöztetni. És ez jellemző az egész mai politikai küzdelemre.

Bethlen teremtette meg a mai immorális választási rendszert. Bethlentől tanulta Gömbös politikai fogásainak jó részét. És ma ez a Bethlen a szépfiú az *ellenzéki* pártok szemében, ő: „*a jövő embere.*” Ilyen jövőt vár a mai magyar parlament *ellenzéki* része a magyarságnak. Letagadhatatlan: vezér és közkatonák egyféle emberfajtaból valók.

Ma minden látszatok mélyén: a mai magyar parlamentben a két diadalmasan hódító erő: a germánság és a zsidóság vívja a maga életharcát a jövő uralmáért. Ez a két elem ma a döntő meghatározója a közélet kialakulásának, a politikacsinálás változásainak. Hiszen az uralkodó érdekszövetségek tagjai is nagyrészen egyik vagy másik elemhez tartoznak. *A magyar magyarságnak, a dolgozó magyarság több milliós tömegeinek nincs képvisellete a magyar parlamentben. Azon követelmények közt, melyeknek tudománya ma politikát jelent Magyarországon: nincs ott a magyar faj életérdekeinek követelménye.*

Ez nem azt akarja mondani, hogy nincsenek magyar emberek a parlament tagjai közt. Van, ha nem is túlságosan nagy számban. És bizonyára vannak köztük jószándékú jó magyarok. De a két fő meghatározó elem ereje vagy tehetlenné dermeszti őket. Vagy, ha ambíciójuk van: belekényszeríti őket valamelyik elem érdekhadseregébe.

Újabban jól elhelyezett hírek szállonganak a Gömbös-kormány közeli bukásáról. Nem igen

valószínű a dolog. Valószínűleg bizonyos elemek zsenge ravaszágú fogásai ezek a hírek, hogy a félénkeket máris elijesszék a sülyedőnek hitetett hajóról. Erős nyílt és titkos szervezettségével és sok más. itt el nem mondható okokból valószínű, hogy Jákfai még két vagy négy évig fogja bírni. És akkor egész más tényezők fogják elmeneszteni.

A mai kormány és parlament, az egész mai politikai világ: pszihéje minden adottságában, érdekei minden meghatározottságában képtelen arra, hogy a magyarságot hozzájuttassa egy új honfoglalás nagy történelmi elégtételéhez s hogy az ország szociális megújódását megvalósítsa. Uralma alatt pedig megnövekedett iramban folytatódik az idegenek hatalmi térfoglalása a magyar élet minden stratégiai pontján. A magyarság milliós tömegei a saját nehezen és annyiszor megvásárolt hazájukban árvák és idegenek országuk politikai tényezőivel szemben.

II. A társadalom.

A politikai uralom, ideig-óráig, bármely országban juthat olyan kezekbe, melyek nem jelennek egészséges életvezetést az illető nemzetre. De ha a társadalom szociálisan öntudatos, politikailag nagy történelmi neveltsége van s a nemzet történelmi feladataira van egy mélyebb egység benne: a veszély jelentékenyen kisebb s a politikai megújódás gyorsan bekövetkezhetik. Például: válságos percekben a francia társadalom Igen sokszor volt ilyen hatással a politikai életre.

Igen sokszor kifejtettem, hogy nálunk a fajok, felekezetek, társadalmi osztályok ellentétes képletű, széthúzó érdekű sokféleségei nem fejlődhetek egységes nemzetté. A „nemzet” 1867. óta

olyan fikció, melyre — a zsákmányliberalizmus és asszimilációs örület miatt — a magyarság ráfizette élete minden biztonságát. Hiszen épen az egyik főfeladata az új magyar honfoglalásnak, hogy a szociális igazság és egységes kultúra fegyvereivel megteremtse a magyar nemzetet.

Ami áll a nemzetre: áll a társadalomra. Voltaképen: nehezen tudnók megmondani, mit jelent ez: a magyar társadalom. A paraszt, az nem társadalom: csak milliós tömeg, mezőgazdasági alap, katonai utánpótlás, olajmező s alaskai tárna, mely egyszersmind a kibányászás strapáját is végzi.

A munkásság szervezettebb, öntudatosabb és műveltebb rétegeiben már rég megindultak a társadalommá alakulás folyamatai. Elzárt, külön társadalommá. Nem az ő hibájukból.

A középosztály? Vannak kis hivatalnokok, van alsó papság, vannak alsóbbfoku tiszték, vannak tanítók, jegyzők, kiskereskedők, kis iparosok stb. Aztán: vannak magasabb hivatalnokok, magasabb papság, magasabb fokú tiszték, tanárok, egyetemi tanárok, megyei méltóságok, nagyobb kereskedők és iparosok, a sajtó, irodalom és képzőművészetek képviselői stb. Vannak magyarok, szlávok, németek, zsidók stb. Vannak római katolikusok, reformátusok, lutheránusok, unitáriusok, görögkeletiek, görögkatolikusok. izraeliták.

És végül: mint „legfelső” osztály vannak: az arisztokrácia, a magas klérus, a nagykapitalizmus, az állami és katonai élet legfelső képviselői, ugyanazokkal a faji és felekezeti változatokkal.

Kérdezek minden becsületes szellemet; van egy olyan egység mindezekben az elemekben, melyek alapján azokat a *magyar társadalom* neve

alá lehet összesíteni? És ha van: melyek ennek az egységnek a pszihikai elemei?

Tudom, hogy ez a kérdés gúny: keserű, meztelenítő gúny. Igen: vannak *társadalmak* Magyarországon. Van német társadalom: a hazai németiség mélygyökerű egysége, melyben — különböző maszk alatt és különböző szereppel — a legfelsőbb rétegek egy vérű, egy élethitű, egy célú sors-testvérnek tudják magukat a legalsó rétegekkel és egy nagy történelmi terv szerint folytatják ránk nézve halálos végzetű hódításukat. Van zsidó társadalom, melyre betűről betűre ugyanezt lehet mondani. Még az egyes felekezetek kebelében is vannak már-már társadalmi jellegű sűrűsödések. De *magyar társadalomról* a százfelé szétoldotí magyar fajban beszélni sem lehet.

Így valósulhatott meg, hogy a magyar parlament, az egész politikai, az egész közélet a német és zsidó életakarat kifejezője. A bennük résztvevő magyarok vagy a német, vagy a zsidó ideológia janicsárjai, vagy cél-vakon ténfergő magánosok. A németiség, három különbözőn kozmetikázott hadosztályával: 1. az intranszigenens magyarokkal (túlmagyarok, jobbmagyarok, turániak, gyuladiások), 2. az Ungarisches Vaterland magyar nyelvtől irtózó hű polgáraival és 3. a nyílt irredenta nazi-arcot mutató vad csatársággal, mély politikai tudatossággal egységes terv szerint vívja győzelmes politikai csatáját. A zsidóságnak, bámulatos szolidaritásán és hatalmas anyagi eszközein kívül két roppant hatású politikai fegyvere van: a szabadkőművesség és a sajtó.

A szabadkőművesség a 18-ik század második, a 19-ik század első felében a megújhódó Európa s az emberi voltához ébredő magyarság előharcos szerve volt. A magyar jövő nagyszámú magvetői.

a magyar szellem, magyar életakarat legtisztább hősei voltak táborában. De az 1867. óta szét-dühöngő zsákmányliberализmus alatt mindinkább a levantei imperializmus, a zsidó faji sovinizmus hatalmába került. A világháborút közvetlen megelőző években már legtöbb páholy a zsidó hitlerizmus harcos szerve volt. Az összeomlás azután megmutatta egész meztelenségében ezt a rejtett erőt. Fölkerülve a szétroncsolt ország véres teteme fölé: mindent zsidó szempontból, csakis zsidó érdekeken át látva, csakis a zsidó veszélyért szorongva és egy felderengő nagy zsidó célra vérmesed ve tettek vagy nem tettek. Soha még faji hitlerizmus nem volt exkluzívabb, embertelenebb és türelmetlenebb. A háborúból a zsidó küszöböt is védő hazatántorgó százezrek s a sok milliós nép irtóztatós szenvedései számára nem volt szemük, fülük és történelmi akaratuk s egy meg nem írt. ki nem mondott, de mindenikük agyában és szívében ott parancsoló Szemita Törvény borzalmas kitagadásával intézték a ledőfött ország, az összerogyott nemzet sorsát. Úgynevezett kommunizmusuk csak a legalkalmasabb, a legkisebb erőfeszítést kívánó forma volt, hogy rettenetes faji sovinizmusuk teljes hatalmába kerítsék az országot

A „kommün” bukása u'án, a sváb fascizmus hajnalával némi borulatok történtek a zsidó szabadkőművességé? egén. A nemzsidó tagok i^en jelentékeny részben szétdezertáltak a világ négy konjunktúrája felé És megvallom, ezek a dezertálások nem mindig voltak nagyon morális tartalmúak. A szabadkőművesség nagy vonzóereje: hogy az élet minden terén álláshoz tudta juttatni embereit, lényegesen megcsökkent.

Aztán: egy jólevegőjű reggel nagy adakozásában jött a majdnem kétezzer éves pápaság Nagy

Grófja, az elzúgott gigászi Eposz legendás Altábornagya, az *ajrópai pojika* (= európai politika) Jakfáról indult Mérhetetlenje és fiatlux-os luxussal elkiáltotta: — Revideáltam a zsidóságot!

— Nekünk mondja?! — mosolygott a zsidóság s a szabadkőművesség meggémberedett tagjaiba már vissza is zsendült a régi élet. Már jóval a Gömbös uralma előtt, a szabadkőművesség egyik legszélsőségesebb csoportja, mely a zsidó sovinizmus legintranszigenesebb képviselője volt s mely minden titkos vonzalmával a kommunizmust látja hódításuk legalkalmasabb formájának: megkezdte az új offenzíva előmunkálatait a háborús és háború utáni generációkban. Az alkalmazott taktika körülbelül ez volt: a *nemzsidó* háborús és közvetlen háború utáni nemzedékek (az akkori 28-40 évesek) kebelében útkészítő csapatokat szervezni. Ezek a magyarság esedékes szociális és gazdasági reformjának jelszavaival magukhoz vonják az ifjúság tömegét, lehetőleg résztvesznek mindenféle alakulatban, mindenütt a milliók és körülményeknek megfelelő legalkalmasabb arcot vágják. Jajgatnak a magyar parasztért, csinálnak földreform-zakatát, ankéteznek, vitákat rendeznek hazafiaskodnak is, amikor és ahol muszáj. Közben aztán ügyesen szétrágják, szétpiszkolják az új honfoglaláshoz ébredő magyarság igazságának legmélyebb alaptételeit, elvetik a gyanútlan lelkekben a zsidó ideológia és frazeológia mozdító elemeit s zavart és szé^loldást keltve: alkalmassá toszik a lelkeket a szabadkőművesi zsidó imperializmus új szuagesztióira. Mert ebből a sok mimikájú álarcosbálból, ahol egy hazafiasra kentfent szociáliskodás egy ölekezésben táncol egy keHő_{en} adagolt, különhasználatra fűszerezett szociáldemokráciával s egy bubifrizurás és magyarpartás kommunizmussal: okvetlenül áldott zűr-

zavar keletkezik a levántei hatalmi vágy éhségei számára.

A harc megkezdésére a szabódezsői ideológia látszott a legalkalmasabbnak és a legnagyobb veszélynek. Legalkalmasabbnak: mert új történelmi látásával, egységes gondolat rendszerével, a jövő új útjainak megmutatásával és művészi eszközeivel kétségtelenül a legszélesebb és legmélyebb lelki hatás volt az újabb nemzedékekben. Legnagyobb veszélyt: mert azáltal, hogy megmutatta az idegen hódítás minden csalafintaságát és azt, hogy azok a fajok, melyek a liberlлизм bömbölésével jutottak az ország vagyont, hatalmat, irányítást jelentő helyeire: a legembertelenebb kegyetlenséggel *nem* voltak liberálisok a magyarsággal szemben és könyörtelenül kitúrták az élet és jövő minden lehetőségéből. És mert: ez az új ideológia az új magyar honfoglalás követeléseit az egyetemes, örök emberi jogok rendszerébe illesztette be.

Pompás alkalma nyílt tehát az ügyes taktikának: egy csapással két medvét fogni. A problémáihoz ocsúdó újabb magyar nemzedékeket könnyen magukhoz lehetett csődíteni a lelkekben hajnali haranggá lett névvel. Az új ideológia elzúzó kritikája, döbbenetes megmutatásai a régi és mai Magyarország bűneiről alkalmas tankeknek bizonyultak ülcsinálásra minden új és forradalmi tan számára. És ugyanakkor: ügyesen torzító kritikák, jól elhelyezett rágalmak s a szertelenség, összefehetlenség következetlenség vádjának segítségével napról-napra megisméltődő bősavú szuggesztíókban ki lehetett vitriolozni a telkekből tanításai lényegével együtt azt az embert, aki végre egységes gondolatrendszer és magyar életcélú történelmi látást adott a magyar jövő számára.

Az új hódításra mozdult szabadkőművesi zsidó taktikának buzgó eszközei támadtak egy igen ve-

gyes összetételű alakulatban, amely — a *lucus a non lucendo* kedvéért — a *Bartha Miklós társaság* nevet írta homlokára. Kétségtelen: a társaság tagjainak jórésze s a köréje gyűlő érdeklődők is jóindulatú, új, egészségesebb magyar jövőt akaró emberek voltak.

De az alakulat mögött titkosan összefogók *sicut cadaver* a zsidó szabadkőművesség bolsevista-hajlamú szélsőséges csoportjának kezében voltak. Nagyrészt műveletlen, tehetségtelen, amorális és mindenre kapható betyárjai voltak ezek az új szelekben rángó magyar bozótnak. Végtelen sok zavar, szellemi kár. szétoldás és átrothasztás volt bérgyilkos munkájuk eredménye. Nagy részük van az ifjúság lelki leromlásában. És nagy felelősségük van abban is, hogy az én szuggesztívni alatt nagyszerű kezdésekkel megindult ifjúsági *Sarló*-alakulat egy olcsó frázeológiájú, ostoba banalitású giccs-bolsevizmus hülye galagolyásaiba züllött.

Most aztán, hogy Jákfai odaénekelte nekik a *revideálás új gimbelem-gombolom* dalát: a sikereken vérszemre kapott zsidó szabadkőművesség elfogadta a harmadik internacionálé legújabb taktikáját. A fővárosban és az ország nagyobb metropolisaiban, a zsidó mozzatókat sohasem léptetve a színre a kulisszák mögül: az ifjúságban, az újságírók és írók kebelében, de általában: minden szellemi kenyérkereső ágazatban janicsár hadakat szervez a szétoldás, a szellemi zavar előidézésére, a zsidó hatalmi ideológia térfoglalására. A cégér: egy rettentő nagy szív s egy rettentőbb nagy pallos. A szív napi huszonöt órát vézrik a pusztuló magyar parasztért, az elszikesező Alföldért, a nem circumcidált kór-bacillusok magyar pusztításáért, a nemzsidó zsákmánnyá zsákmányuló magyar-ságért s más végzetesen hetumogeres búslumá-

nyokért. A pallós ugyancsak napi huszonötórán ál csap le a Hitler nyakára: tiszta-csupáncsak a ve-szélyezettett magyarság iránt érzett fájdalomból.

Ugyanakkor új méréssel és újabb ügyesség-gel ismételtetnek föl a 18-ik század második, a 19-ik első felének „szabadgondolkodó-liberális” frazeológiájával mutatósra díszített zsidó tank-ideológia mondatai. A történelem legdöglöttebb ideológiája, melynél a természettudományok eredményeit, a történelmi fejlődés realitásait merészebben és arcátlanabban nem tagadta és nem torzította el emberi lélekből kikarmoló hazugság, ők hirdetik az eloldódást a faji individualitástól: az *Emberré ajrópaisodást* (nagy E-vel), akik a három-ezeréves európai kultúra végtelen mezőin is kozmetikájuk mögött megmaradtak egy ötezer év előtti dú-fajiság megszállottjainak és képtelenek emberré szélesedni. Ők ostorozzák, ha az embert az embertől vére miatt megkülönböztetik, ők, akik egy kőkori kiválasztottsági hit embertelen egybecinkosulásával tartanak össze mindenki és minden ellen. Ők: a liberáлизmusra legképtelenebb lelkiakat ők követelnek liberalizmust, akiknek szájában a liberalizmus csak a faji sovinizmus hódító eszköze. Ők jazzbandeznek demokráciát, akiknek született lelki gravitációjuk a faji diktatúrára törekvés. Nem részletezhetem itt ezt az ideológiát. De egyetlen könyörtelen akarat van minden gondolatában, minden mondatában és betűjében: szétoldani minden más emberi összeállást, szervezettséget s szabad zsákmánnyá tenni minden emberi értéket faji hódításuk számára

Ó, milyen tragikus elvetélése az életnek: hogy magyar anya csókjából fakadt, a magyar temetők mély gyökereiről nőtt ifjak vagy meglett férfiak, sokszor tehetségesek s az életharc ügyes katonái: tájékozatlanságból, vagy egyensúlyát veszített ér-

vényesülési vágyból vakmozdulású mindenre-kaphatói lesznek ennek az ádáz, kielégíthetetlen ókori hataloméhségnek. És milyen szorgalmasan tudnak erkölcsileg megrothadni, milyen ernyedetlenül vetkőzik le emberségük és magyarságuk minden tisztaságát, hogy be tudják dugni lelkük minden fülét a szétmaszlagolt, hontalanná rabolt, a kenyér és könyv minden lehetőségéből kitért magyar faj kétségbeesett hívásai előtt. Hogyan képesek minden aljasságra, mely lemarja az emberarcot a lélekről: kémkedésre, irányított rágalmakra, hamistanuzásra s mindenre ügyes sáfárjai tudnak lenni bármily idegennek, mégha tolvaj, mégha orgyilkos is: saját fajtájuk legnagyobb értékével szemben. Mert ez a titkos fojtogatású, ősvadságú hatalmi organizmus könyörtelenül fel tudja használni a kor minden esendőségét: a nemzedék-gangsterizmustól az állálatalanságig.

A szabadkőművesség valaha Magyarországon is az emberiség és magyarság igazságosabb jövőt hozó legtisztább és legtermékenyebb vágyakozásait egyesítette. *Ma ennek a levántei imperializmus esz-közévé szemetesedéit becstelen összeállásnak tagja csak emberségéből kivetkezett, a magyar szenvedések és életjogok mellől dezertáló embertelen ember lehet.*

2.

Amint a magyarországi szociáldemokrácia a magyarság vezetőinek súlyos hibájából a zsidó sovíniszta imperializmus védőszerve lett: a kommunizmus Magyarországon nem egyéb: mint ennek az imperializmusnak legmerészebb, intranszigiens formája. Ha a magyar szocialista vagy kommunista lesz: örökre elvesz a magyar faj számára s mint ellenség áll a magyar szenvedésekkel és-

életjogokkal szemben. A zsidó szocialisták és kommunisták: a faji hódítás legelszántabb roham-csapatai.

Mindenekelőtt ki kell jelentenem: hogy amint nem tudnék egy -izmus kereteibe sem beférni: nem vagyok elfogult semmilyen -izmus ellen sem. A történelmi -izmusok mind millió és millió élet-érdekben gyökereznek és mindenik jelent kárt és szenvedést: de előrelépést és több életet is az emberiségnek. Különben is: ezen a téren elfogadom a katolicizmus politikáját, mely nagyszerű hozzáalkalmazkodásaiban a megújított korokhoz: tanult baráttól és ellenségtől, angyaltól és ördögtől a saját céljai érdekében. Bárhol, bármilyen embercsoport kebelében terem egy egyetemesen termékeny gondolat, egy bármily lelki tartalommal haszonnal alkalmazható intézmény: szívesen illesztem be a magyar élet megszervezésének tényezői közé.

Egyébként: nekem szinte személyes tartozásom nyilvánosan megjelölni álláspontomat a kommunizmussal szemben. Nem azokért a kis piszkos szaglálókért, akik jól alkalmazott rágalmak számára fürkészik multam mozdulásait. Ezek derűtlenségem bodrosabb ölebei s a viláért sem zavaránám őket butaságuk és mocskosságuk stílusességében. Hanem azokért a jövő felé forduló jószándékú magyarokért, akik lelkiismeretük irányítójává fogadtak.

A zsidó hitlerizmus Károlyi-felvonása alatt, *de csakis akkor*: a körülmények parancsára olyan mozdulatokat tettem, melyeket *ma* a bennem hívők végzetesen félreérthetnek. Már novemberben láttam: a felzilált országban a kommunizmus elkerülhetetlen. Jönni fog a történelmi helyzet minden kényszeréből, amint megjön a tavaszi eső. Tehát: ha elkerülhetetlen: nekünk, a magyar magyarságnak kell megcsinálnunk. Hogy tragikus

helyzetünkben a magyar lélek törvényei, a magyar életérdekek parancsai szabják meg az elkerülhetetlen történelmi változások formáit és tartalmát és az átmenet nehéz napjai is egy teljes történelmi elégtételt adó jövő előkészítői legyenek.

Ezért az állásfoglalásomért ma sem szégyenlem magamat és vállalok érte minden felelősséget. Természetes: az oldott öntudatú, faji szolidaritásra nem nevelt, politikailag beolmozott szemű és fülű magyarságban csak mondatokkal mumuszkodhattam és nem valósíthattam meg a faji önvédelem ösztönös nagy gondolatát. De ma, az egészen más történelmi helyzetben oda kell könyörögnöm minden becsületes magyar lélek elé az élet és halál, a magyar megmaradás következő igazságait:

A kommunizmus Magyarországon csakis halált, végleges pusztulást jelenthet a magyar fajra, mert:

1. *Az ezeréves európai élet minden végzetes meghatározása által szétoldott öntudatú, a szolidaritás ösztönös rugóit elvesztett magyar fajt a "nemzetközi ember" herélt típusának erőszakolásával végkép szétoldaná. A faji egyéniséget minden ősi termő értékével, minden örökölt s védő ösztöneivel elpusztítaná.*

2. *Hódításának megkönnyítésére az ország minden fajtát fellázítaná a magyar nyelv ellen, még az olyan elemeket is, melyek régen befogadták ezt a nyelvet mindennapi használatra Nyelvi Bábelt teremtené s fokozatosan kiölné legfőbb, örök életünket: a csodálatos magyar nyelvet. És ezzel megsemmisítené az annyi nagy emberi értékkel, sajátos erővel megépített egységes magyar kultúra továbbfejlődését és országos uralmát.*

3. *Végtelen szenvedéseket, gyors pusztulást hozna a sub specie aeternitatis magyarságra, a*

magyar faj minden védelmére, minden jövő ígéretére: a magyar parasztra.

4. *Elkerülhetetlenül a világhatalmi összekötetésű zsidó imperializmus szabad zsákmányává tenné az országot.*

5. *Az ifjúságot, a nőt, a családot immorális eszközeivel, képtelen erotikája propaganda fogásaival minden erkölcsi züllés esendőségébe lökné.*

6. *Rövidebb-hosszabb uralom után a szétoldott, átrohasztott magyarságot egy idegen impérium, vagy: idegen imperiumok könnyű zsákmányává tenné.*

Meghalhatnak-é egy magyar ifjúban annyira a magyar temetők mély tanításai, a magyar lélek tragikus kőműveseinek csodálatos szépségei, az elbocsátó anyacsók gazdagitkú elhívása: hogy ennek az irlózatos halálnak heroldjává szegődjék?

3.

A „*jobboldali*” társadalom-töredékekben a nagy hangot a *TESz* viszi: a Társadalmi Egyesületek Szövetsége. Földalatti gyökereivel, földfeletti lombozatával sajátos terméke a kornak.

Gyökerek és lombozat: nem az ősi magyar humusz mozdulása az élet felé, élejét nem a magyar faj életnedvei adják, akarata nem a magyar életöszton parancsai. Mikor politikai arcát vizsgáljuk, mindenekelőtt tekintsünk el azoktól a középosztályú vagy alsóbb rétegű tömegektől, melyeket főnökeik, vezérszónokuk vagy más szállítójuk ügyessége úgy sorakoztatott ez alakulat mögé, mint hatásos néma háttér az ügyes színpadi rendező. Ez a hatalmas szövetség úgy alagsorán, mint magas földszintjén és emeletén a jobboldali uralkodó érdekszövetségek szervezete, hogy: „*nemes értelemben vett konzervativizmusával*” konzerválja minden régi hatalmi lábos pecsenyéjét s a menü-

soron levő pecsenyékben mély rezdületű hazafias tenorjával ösztönössé tegye a felajánlkozást a sütésre, a fővésre s más hűséges hazafiúi átlényegítésre.

Ez a hatalmas szervezet központi félhivatalos raktára a *magyarországi* hazafiságnak. így mondtam: *magyarországi*, és nem így: *magyar*. Mert kétségtelen: hogy amint a „*baloldali*” rétegeknek frazeológiáját a zsidó ideológia, a zsidó életérdekek és hatalmi vágy határozzák meg: ezeknek a rétegeknek politikai arcát, melyekben a legfelsőbb osztályok egyes tagjain kívül a bürokrácia, a mindenféle keresztény klérus, a közoktatás, a hangsúlyozottan keresztény gazdasági élet nagy és középfüüi stb. stb., rengeteg kegyelmes úr, tömérdek méltóságos, tejútnyi nagyságos, sokezer tonna kormány-fő és fő-nélküli tanácsos, Korvin-láncos és Korvin más-micsodás tömörlenek: tudva vagy tudattalanul: a germán ideológia, a germán életérdekek, a germán hatalmi vágy rajzolják meg. Hiszen mozgatói és mozgói közt igen-igen sok a germánvér elküldőtje, hol saját neve alatt, hol magyar név alá fedezékelve, hol mind a két nevet készenlétben tartva bármily riadó hívására.

Ezek a rétegek, — ha néha kacéros mellékduzzogásokkal is. — a kormányt támogatják, ez predesztinációs szerepük, hiszen egy politikai érdekrendszerhez tartoznak, hogy úgy mondjam: egyazon konyha szakácsai és kosztosai. Nincs itt hely rá, hogy jellemezzem ezt a Patriotism von Ungarn-t, ezt a magyarországi hazafiságot. De rétegeik lelki alkatának, politikai egyéniségének legfőbb jegyeit a következőkben adhatom:

1. Természetszerűen, lényege szerint: teljesen képtelen arra a szociális meglátásra és akaratra, mely a magyar munka millióinak védő. termő és szerző organizmusává alakítaná át az államot s

mely az egyetlen út a magyarság történelmi megújulásához. Pedig jórészenek sokkal szélesebb életlehetőséget jelentene ez az új jogrend. De félelem, belé nevelt vakság s talán méginkább: az ezekben a körökben dülő buta és immorális „*úriember*” ideológia a maga *kéz kezét mos* moráljával a régi bűnök folytatójává mechanizálja. Ezt az „*úriemberi*” lelki diabetest tenyésztik nagy sikerrel tovább a kegyelmes, méltóságos, nagyságos és egyéb mandarin-copfok. *Bámulatos, hogy abban az országban, melyben legtöbb kegyelem, méltóság és nagyság van: a munka milliónak végzete milyen kegyetlen, méltatlan és kicsinyes.*

Érthető azonban: hogy a mai világljáró szelek ezeknek az elemeknek is „*korszerűvé*” cserzik a lelki arcborét. Ez mindenekelőtt abban nyilvánult, hogy tényleges vagy vélt érdekeinek zavaros kis frazeológiáját elkeresztelte *világnézetnek*, amitől aztán hallatlanul kortársnak, száznegyvenkilós valóságos Wolf Károlynak köbtartalmazza magát A munkást: munkástestvéremnek, a parasztot: kisgazda testvéremnek nevezi, ami zömök Maggikockát jelent ezek leveze számára. Hajlandó szociális és gazdasági vásárfiát engedélyezni a dolgozó osztályoknak: de mindig úri kegy ajándéka-képen, *kivételezve: „azoknak, akik megérdemlik”* és sohasem egy egyetemes jogelv alapján, mint a munka természetes velejáróját.

Van aztán egy közös vonásuk mely a maga groteszk agyvelőtlenségében: mégis egyik legmélyebb pillantást engedi a magyar tragédia mélyére. Ha az ember fejtegeti előttük, hogy a magyarság megújulását csak úgy érhetjük el, ha a nemzeti munka három osztályát: a magyar parasztot, a magyar munkást, a magyar szellemi munkást egy új politikai rendszer új jogrendjével megszervezzük saját gazdasági, szociális és kulturális fejlő-

désük védelmére, arányos részvételre az ál'am életében: homályosra aggálylik szemük. — *Ezzel csak a zsidó bolsevizmusnak nyitnánk utat!* — lihegik félelemtől eltikkadó hangon. Lámcsak: mire jó ez a jó kis zsidó bolsevizmus! Ha nem volna, vegyileg kellene előállítani a hon-aggódás laboratóriumaiban. *Tehát: egy szociálisan elnyomott, gazdaságilag koldussá taszított, politikailag a kentésen kívül hagyott népre kisebb vonzóerőt gyakorol a zsidó bolsevizmus: mint szociális jogaiban megszervezett, gazdaságilag a fejlődés minden lehetőségére ellátott, politikailag önsorsa intézésére rendszerezett, történelmileg öntudatosított nép?!* Így lehet aztán jutányosán szeretni ezt a drága kiadós sok millió tőgyű édes Hazát! Egyetlen mondat matematikai megmutatásába tömörítve ezt a hazafiságot, így fest a dolog: — Én olyan intranszigiens olyan éber aggódású jó magyar és lángoló honfi vagyok, hogy azt kívánom: kevesebb szociális joga, kevesebb gazdasági lehetősége, kevesebb politikai öntudata és joga legyen a magyarság dolgozó milliónak életérdekeik, kulturális és szociális fejlődésük védelmére. Mert ebbe a konstruktív állapotba legfennebb beledöglenek. Döglött magyar pedig még sohasem lett a „zsidó bolsevizmus” áldozata!

2. Második általános jegye ennek a „*magyarországi hazafiságnak*”: organikus, következetes, a századok mély borzongásából tovább folytatódó elirtózás az élet minden terén mindentől: ami a magyar talaj mély titkaiból kinőve, évezredek zsúfolt erejével, a fájdalom, öröm és szépség időtlen fogantatásával: hamisítatlanul, természetből magyar. Olyan következetesek ebben mint a kristály a részecskéi formáiban. Vegyük kultúrpolitikájukat. A költészet terén Gyóni, Freissberger s hasonló telepeket ültetnek el a lelkekbe, hogy halála

után is kiszorítsák a halálba üldözött Adyt. A regényirodalomban a Herczeg lelki fingerlizését juttatták eddig nem ismert arányú aratáshoz, míg az Elsodort falu, a Csodálatos Élet, a Segítség, Bors vezér szerzője még tanári szolgálata révén sem juthat az élet és alkotás elemi feltételeihez. Zenében Hubert-Hubay és Dohnányi részesülnek a hivatalos cirógatás bőségeiben, míg a magyar lélek két korszakos jelentőségű úttörője: Bartók és Kodály a megtűrték szerény háttérében homálylanak. Csoda-e hát, ha ez a „magyarországi hazafiságú” politikai rendszer a maga „intranszigiens magyarságával” a magyar élet stratégiai pontjait intranszigiensül germán elemekkel rakja meg. Azt hiszem, elérkezett az idő, mikor nemcsak az őszinteség morális szempontjáért, hanem: a stílusjegység kedvéért is le kell szednünk monumentumainkról, hídjainkról a Turult s helyébe kell tennünk a szerencsésebb hódítású svábbogárt.

3. Harmadik egyetemes ismertető jegyük, s az előzők után ez igazán nem meglepő: hogy minden olaszbarátságai gesztusok dacára: külpolitikailag teljesen a német irányítás, a német hatalmi akarat sorsához kívánják odakötni a magyarsági sorsát: végzetes makacssággal, minden helyzetben, minden kockázattal szemben. Minden tanulás ellenére.

4.

Hagyjuk a TESz-t a Markó-ucca szelíd védelmében és vessünk egy megmutató tekintetet a „*jobboldali*” töredék társadalmak és alakulatok jellemzőbb és kiötlőbb jelenségeire. Az olasz fasizmus a maga roppant eredményeivel és gyönyörű élet-iramával csak egész jelentéktelen és múló hatást tett ezekre a társadalmocskákra. Egynehány borzolt lelkű politikailag analfabéta cso-

port karikatúra-szerű hadonázásain nem tudott túlterjedni e csodálatos történelmi kísérlet szuggesztíója. Legfennebb törekvő s kétségtelenül tanulékony miniszterelnökünk fényképmasinásos arctornájában s egy-egy mondata édes naívságu mussoiinizmusában lappang még tovább ez a hatás. Különben is: ez a hatalmas történelmi próba, ha ma szőröstől-bőröstől átültetnék Magyarországra: végzetesen a magyarság végső pusztulását jelentené. Nálunk ma az állam idegen hatalmi tényezők és érdekszövetségek ténye s ha átvennők a fascizmus állami mindenhatóságának minden megvalósítását: a magyar magyarság rábúsulhatna Körösi Csorna útjára: keresni a századok méiyén elvesztett otthonát.

Egészen másként áll a dolog a hitlerizmus-sal és ez a fennebb mondottak után Igazán érthető. A német nemzeti szocializmus átesapott a hazai németiségre és a germán hódítás, germán propaganda, germán lázítás a magyar nyelv, magyar kultúra, az évszázados magyar jogok ellen hatalmas lendületet nyert általa. A mai roppant pángermán hullám s a vezető és hatalmi elemek német meghatározottsága mellett ez nem is lehetett másképen.

De kétségtelenül erős hatást tett a hitlerizmus a felső- és középosztályok olyan magyar vagy másfajú elemeire, melyek lelkileg már azelőtt is oda voltak gyarmatosítva a német szuggesztiónak. És ebből a legmulatságosabban szomorú kelekótyaságok keletkeztek.

Némely összeállítások, az egyszerű és műveletlen elmék olcsó általánosításával, a németiség, e roppant lépését az élet és hódítás felé: egyszerűen csak a zsidóellenességgel azonosították. Nosza: rögtön megtették a zsidóságot minden elképzelhető magyar baj és szenvedés egyetlen

okának. Eszükbe sem jutott: hogy a zsidóság, mai térfoglalása és minden szerepe: már okozat, eredmény. Rengeteg más bűnös és bűn okozata és eredménye. Olyan szörnyen ősmagyarrá kunorodtak az idegen dopingtól. hogy úgy nyersen átvették az új németiség kirívó gesztusait és gumibotosabb frázisait s vezéreik tikkadt szerelmű látogatásokban jelentkeztek rapportra a megemésztő német imperializmus vezéreinél. Még a szimbólumot, a horogkeresztet is áttemelték, melynek eddig még neve is ismeretlen volt a magyar nyelvben s mely annyit jelent a magyar léleknek, mint egy afrikai törzs réz orrkarikája. És csak rendőri muszájból patkolták át nyíllal ezt az idegen keresztet nagyfene Töhötöm-Botondos szimbólummá. Hogy a zsidót jobban izolálják: az Atyaisten minden faji ötletét: a svábot, a szlovákokot, a vendet, a ráct, a cigányt s a szállodák néger boyait megtették „*turáninak.*” Rikoltóan magyarságos nagy történelmi megváltási tanításuk erre a matematikai képletre egyszerűsödik: Minden faj és minden érdekszövetség, haraphat a maga étvágyának a magyarságából annyit, amennyit akar. Csak a zsidó pukkadjon éhen.

De vannak szordinósabb, mintegy: andante összeállások. És az én tragikomikusra félreértett, meg nem értett, torzra értett tanításaim itt találkoznak jelentős kárral a hitleri szél fuzsitus zendüléseivel. Már nemsokára az Elsodort Falu s ágítációm első harcai után: egymásután burjánoztak föl a búsmagyar alakulatok. *Magyar Pártok, Ősmagyar Táborok, Turáni Leszűrések, Vervizgált Hetumogerek, Lámpánál-Hitelesített-Tea-magyarok* és más hallatlanul ősi képletektől lett derült a széttépett ország tragikus arca. Ezek eleinte nem kéz-kezet-mosó titkos egyesületeket alkottak jelentősen súlyos hazafias fogadalmak-

kal. Aztán, a titkos összeállások álcázására nyilvános egyesületeket teremtettek, melyekben már tömegestől vehetnek részt azok a palik, akiknek nincsen titkos részvényük. Rendesen drákói szigorral örködnék, hogy más, mint magyar, ne kerüljön közéjük. Ennek eredményeként legtöbbszörre tele vannak intranszigens-turáni svábocskákkal, Emese-köldökzsinóru szlovákocskákkal és így tovább. És tizennyolc hosszú éve nem tesznek egyebet, mint tudományosra nyalt felolvasásokban és elszánt vitákban ezeken a kérdéseken marcangolódnak: Van-e magyar faj? Ha van: miért van és mennyiben van? Ki magyar és ki nem magyar? Magyar az, akinek az apja magyar, de az anyja nem? Hát az, akinek az anyja magyar és az apja nem? Meg, a nagytata? És a grószmutter? és így tovább. Magyar az, akinek az ánya-térde szimpatikusan hozzáütődött egy bolsevista zsidó térdéhez? Magyar az, akinek egyik ősnagynénje a tatárjárást megelőző szerdán bűnös megfélemezésben egy zsidó adószedővel szemita fültekervényt lopott be a familiába? stb. Egyet felejtenek el megkérdezni: magyar az, aki bűnösen hülye?

Ó, van-e nagyobb tragédia, mint amikor valaki a maga mérhetetlen történelmi álmát így torzra törve látja meg az apró emberrongyocskákban! Van-e magyar faj? Vannak kiáltó magyar szenvedések, van magyar kitaláltság, van tébolyító magyar nyomorúság. Van, évezredek mélyéről jöit arccal van: a magyar paraszt, ezer sebtől vérezve felfeszítve az úri bűnök irtózatos keresztjére. Van az idegen imperializmus érdekeihez kergetett magyar munkás. Vannak a magyar szellem kitagadott, nyomorúságra ítélt tragikus alkotói. Van a páratlan ígézetű csodálatos gazdagságú magyar népköltészet, magyar dal, ma-

gyár népi művészet. Van egy sajátos zokogású, különös mély tárnákban dús kincső magyar irodalom. És te, örök hülyének abortált torz csökevény, te anyád undorából elvetéldött apró gazember, te képtelen vagy ésszel, tanultsággal, akarral, tettel e roppant örök magyarságok valamelyikének kenyeret, segítséget, védelmet, szervezettséget jelenteni! Két évtizeden át minden piszkos kis összebujásod csak arra volt jó, hogy egy hülye faj-skolásztika becstelen onániáját bünöztesd hogy körülszagolja, körülkémlje az embereket, rendesen a legtehetségesebb, legértékesebb magyarokat: milyen a gondolkozásuk, milyen lapokat olvasnak, kikkel érintkeznek stb. És te készítsz kartotékát, te állítasz fel katasztert az ők meg vagy meg nem bízható magyarságáról, te, akit az ős Világundor azért köpött az elrúgott világ tálába, hogy rólad készítsenek kartotékát a Frimm-intézet tanárai vagy a szegedi Csillagbörtön felvigyázói. Oh Európa Entente-jai: adjátok vissza sürgősen legalább az erdőinket, hogy legyen elég fánk: felkötni ezeket a piszkos kis férgeket.

Addig azonban igen jól érzik magukat, ők jutnak állásokba, kedvezményekhez, ők lesznek nagyságos, méltóságos és még kunkorább urak: főkormánytanácsosok stb. Mert ők nagyon értékes kormánypárti tényezők: 1. Tartalmatlan és meddő magyarkodásukkal levezetik, lejáratják az élethez ébredő magyarság felmozdulását az új magyar honfoglalás felé. A maguk köré csődített palik a magyarjódó szó-maszturbáció hevében azt hiszik, hogy szörnyű megújhódásosan magyarok, anélkül, hogy valamit csinálnának. így zsoldot éidemlő szolgálatot tesznek nem csak a kormánynak, hanem az idegen hódítóknak is. 2-Elvonják a figyelmet az elhontalanított magyar-

ság életproblémáitól, szükséges harcaitól s a kormány ténykedésének folytonos éberségű kritikájától. 3. Kémszolgálatokat (*unintelligence service*) teljesítenek a hatalomnak beteg és hülye agyukon átszűrte jelentéseket készítve olyan emberekről, akiket ők természetrajzi lehetetlenséggel nem láthatnak meg, amint az egész életére nősténye ivarszervébe internált parányi állat nem láthatja meg a horizont derült végtelenségét.

Dermesztően jellemző ezeknek az elemeknek a lelki alkatára: Ha valamelyik ilyen összebújás tagjainak, még pedig a jóhiszemű, tényleg egy magyar megújulás felé vágyakozó tagjainak ezt mondja az ember: — Ennek a meddő és meddősítő fajkodásnak és ezeknek a különbözően nemes lendületű felolvasásoknak igazán niri^s semmi értelme. Ha ehelyett csak egyetlenegy magyar feladatkörnek egyetlenegy részét igyekeznének megvalósítani, tényleg pozitív hasznot jelentenének a magyarságnak. Csak az olyan összefogásnak, egyesületnek, szövetségnek van jogosultsága, mely munkájával kenyérben, jogban kultúrában, egészségben tényleg valami megfogható nyereséget jelent a magyarságnak. A meddő alakulatok a leghalálosabb veszélyt jelentik a magyarság mai nagy válságára. Például: társadalmilag megszervezitek, hogy a magyar paraszt arra való gyermekei valamely család, község, felekezet vagy más tényező jóvoltából a hajlamaiknak megfelelő pályákon ingyen neveltessenek. Vagy: megszervezitek a fővárosi magyar családokat, hogy magyar háztartási alkalmazottakat tartsanak s azokat emberi elbánásban és némi nevelésben részesítsék. Vagy: hatalmas és éber szervezetet építtek meg arra hogy a munkanélküli magyarokat, bármilyen kereseti ágba is tartozzanak, elhelyezzétek. Vagy: egyetemes és minden tényében sokszorosan

ellenőrzött szervezet alkottok arra, hogy a magyar falu népét s a városok szegény magyarságát ingyen jogtanáccsal és ha lehet jogvédelemmel lássa el, vagy legalább is: ellenőrizze az általuk igénybevett jogvédelem munkáját. Vagy: szervezetet alkottok, amely magyar szempontból állandó figyelemmel kíséri a budapesti könyvkiadó és könyvkereskedő cégek munkáját az idegen impériumok alá került magyarság irányában. A kártékoló jelenségek ellen hadat indít, üdvös reformokat kiérőszakol. Hatalmas társadalmi szervezés segítségével minél több jó magyar könyvet juttat *ingyen* az eltépett magyarsághoz stb., stb.

Itt csak véletlenül soroltam föl egy pár feladatot. Nem mindig a legfontosabbat és a legnehezebbet. De micsoda reális hozadékot: erősödést, térfoglalási jelentene a magyar fajnak: ha a rengeteg meddő, vagy sokkal rosszabb jelzővel ellátható szervezkedés, alakulat, szövetkezés egy-egy ilyen feladatot mindennapi komoly munkával, folytonos éberséggel, mind szélesebben ható erővel megvalósítana. De amikor ilyen tényleges életet jelentő funkciókra próbálok átcsalni e meddő egybemocskosodások vezéreunukjait: szemük elhomályosodik, homlokuk aggódóra ráncosodik és Teleki Mihályi mély fűrásból folyik belőlük a politikai bölcsesség. — Igen, igen, ez elméletileg szép dolog, de *reál politikailag* fantasztikum. *Nálunk* lehetetlen az eféle. Különben is: az ilyenekkel csak felriasztanék a többi fajok gyanakvását. Pedig Trianon most nemzeti egységet követel. Most a fő a szervezkedés, a szervezkedés a politikai hatalom titka stb.

Igen: ez lehetetlen *nálunk*, ez nem *reálpolitika*, ez *fantasztikum*: mert egyszerű, becsületes komoly munka, mert odaadást, kitartást, erkölcsi bátorságot kíván. Mert ezzel nem lehet politikai

érdemeket, előnyös minősítést szerezni az idegen uralkodó érdekszövetségek előtt. *Mert az ilyen munka tényleg jelent valamit a magyarságnak, jelent kenyérben, térfoglalásban, a fajfenntartás lehetőségében.* De ha valamelyik torz csirkefogó beteg agyveleje megszüli a pénzszerzésnek, a hatalomrajutásnak vagy valami más bűnös puccsnak a tervét, ha aktákat kell ellopni, hamis tanukat állítani, frankhülyeséget kieszelni vagy más olyan örült gázságot, mely Magyarország érdekeit az egész világ előtt veszélyezteti: *az reálpolitika, céltudatos hazafiság, az politikai érdemeket jelent és elkövetői mindent remélhetnek!* Ha a magyar faj az életösztön legelemibb parancsait teljesíti: az gyanút kelt a többi nemzetiségben, az megbontja a nemzeti egységet. De ha az idegen fajok kitúrják a magyarságot a hatalom, a vagyon, a szelekció: az élet minden lehetőségéből: az nem kelthet gyanút a magyar fajban, az nem bontja meg a nemzeti egységet! Micsoda hitvány, szajhalelkű anyáktól szemetesedtek a világra ezek a céges gazemberek!

5.

És hogy e történelmi megmutatás komor vizsgálanságában végig guruljon egy kacagás is: hadd mutassak rá a legolcsóbb bolondokra. Ezek annyira ős viszketegséggel magyarok, hogy lelki-
leg már nem is Európában élnek, hanem Ázsiában. Egy soha nem létezett, műveletlenségükből, bolondságukból és svihákságukból egybegárgyult link Ázsiában. Havi harminc napos turáni lelki menstruációjukban Attilát tatának, Emesét mániának, Dsingiskánt pedig onklinak hívják. Rettenetes machiavellis összeségásokat folytatnak a legelső hotel-boyjal, vagy a giccseket áruló japán házalóval: hogy az ázsiai turáni összefogásban

hogyan fogunk elbánni ezzel a cudar Európával. Bámulatos zseniális nyelvészettel tudják kimutatni, hogy ősileg miénk volt az egész világ s most csak az a gyermekded feladat áll előttünk, hogy japán – kínai – párszi – mongol – mandzsu – tunguz – vojul – osztják – cseremis – szumir segítségével visszavegyük. Így pld. a szicíliai *Girgenti* ősmagyar telepítvény. A túlszaporodott debreceni cíviseket telepítették valaha oda, akiket kövérségükért: zsírdzsentrinek neveztek. Innen az elrontott: *Girgenti*. Attilának volt egy markotányosnéja. Ez olyan szép volt, hogy a katonákat a fráz lelte érte és ezért Fráz Katinak nevezték. Attila a hun fajfenntartás terén tanúsított érdemeiért Rómához közel egy telepítvényt adott neki. Ez a mai: *Frascati*. Sziciliában a Taormina melletti *Letojanni*-ban mondtak kritikát a turáni esztétikai jósök a Túráni Társaság jelenlegi illusztris elnökének: Pekár-Pék Gyulának sámán-úton előre meglátott irodalmi működéséről. Innen a község neve.

Nincs a kozmosznak és kapcsolt részeinek olyan bolondgombája, mely ne találna termő talajra ezekben a hepehupás lelkekben. Hát természetes, hogy már a leghosszabb bajszaluk tetejéig benne vannak az *ősvallásban*. Abban az *ősvallásban*, melyből egy verébpötnyi sem maradt ránk. A soha sehohsem létezett link Hadúrral pertu viszonyban vannak s a változott gazdasági viszonyok parancsa szerint: fehér lóból készített virslit (tormával) áldoznak ennek a kétes egzisztenciának. A legbájosabban megmutató képlet ezek között az a csoport, mely azt hirdeti, hogy lovon rohanó őseink: vegetáriánusok voltak! Nyergük alatt nem húst, nem felsált és nem bécsiszeletet puhítottak hanem: spenótot és tikmony-gombát. A turáni Jehova első mondata nem az volt. hogy: — Legyen világosság! — Hanem: Legyen pod-

lupka! — És őseink nem fehér lovat, hanem: káposzta-torzását áldoztak a vegetáriánus Hadúrnak. Ezért az egyetlen igazi magyar vallás: a Turáni Egyisten híveinek vegetáriánusoknak kell lenniök. Ezt az édesnaívságú dogmatikát még édesebben teszi természetrajzilag természetessé az: hogy a *Fő-Táltos* családja vegetáriánus kifőzővel keresi meg a kenyerét, vagy helyesebben: a sóskáját. Ez az igazi praktikus Isten, ki ily közvetlenül látja el a szolgálait!

Ezek széles türelemmel tűrt, jóindulatú szemmel nézett jutányos bolondok. És a róluk szóló kritika mellé mindig odateszik: — ... de jó magyarok. Igen, jó magyarok, igen-igen alkalmasok, megbízható jó magyarok. Mert: meddő hülyeségekhez csábítják az ópiumot kereső magyar lelkeket. Mert ebben az agyvelőtlen egybegárgyulás- *¥ ban mindenféle nyírásra készre bódítják a magyar lelkeket. Mert magyar lelkek figyelmét vonják el az életharctól, érdekeiktől, az ügyes idegek hódításaitól. Nagyon-nagyon jutányos kis bolondok ezek. Vajjon némelyike nem húz napidíjat ezért az alkalmasok kis bolondságért?

6.

És az ifjúság? Fájdalmasan: magyar ifjúság alatt rendszeren csak a főiskolai ifjúságot értik. Holott ez csak egy kis töredéke a magyar ifjúságnak. Igaz: hogy ilyen egység: magyar ifjúság: éppen úgy nincs, mint magyar társadalom.

Tisztán csak e tanulmány számára én is elfogadom ezt a téves általánosítást. Mert bármily beteg, káros és hazug dolog: ma politikai tényezőnek bizonyos értelemben csakis ez az ifjúság számítható. És ez nem a legkisebb magyar szomorúság.

A két álforradalomban megnyilatkozó zsidó hitlerizmus utáni idők azt az újságot hozták a főiskolai ifjúság életébe, hogy az azelőtt szervezetlen, alakatlan, sokféle szétlézengő ifjúságot: megszervezték. A szervezés formája: *a bajtársi szövetség*.

El kell ismernünk: soha még elnevezés nem volt pontosabb. Ezek a szerencsétlen, új nyájakba terelt ifjak igazán a bajnak a társai. A megemésztő, irtózatos germán bajnak.

Soha mélyebbre égető szégyen nem fogott el, mint akkor: amikor teljes bepillantást nyertein e bajtársi szövetségek életébe. Hogy ez az Európában egyedülálló sajátos arcú faj, mely parasztságában, népköltészetében és művészetében, irodalmában és életformáiban olyan páratlanul egyéni képletet tudott mutatni Európának: így odazülljön a germán izléstelenség buta átmajmolásának! így átvegye szőröstől-bőröstől a már Németországban is rothadtra érett bursensaftok minden hülyeségét!

Pedig a dolog fájdalmasan, tragikusan érthető. Minden félelemmel félhető volt, hogy a világháborúban a germán imperializmus érdekeiért elvérzett magyarság, hogy ősi földje s fajtestvérei nagy részét odavesztette a német étvágy roppant próbálkozásáért: megnyílt sírja szélén, véres fejével és nyomorúságba lökött gyermekeivel az életösztön végső viharos erejével fog feltámadni a német Behemót minden szuggesztiója ellen. Itt gyors segítségre volt szükség. És a német életakarat minden katonája egységes terv szerint híven végezte a maga föladatát. És természetes, hogy a leendő középosztályt, a modern kor legfőbb történelemcsináló elemét vették legelőször munkába.

Az Egyház germán püspökei, germán főpapjai, a mindinkább a germányságból feltelő magas bürokrácia és városi hatóságok által meghatáro-

zolt egyetemeket és főiskolákat olyan özönnel árasztotta el a németvérű tanárok, rendkívüli és magántanárok s más lélekdagasztók rohama, hogy ahhoz képest a vízözön a Noé papa saját kis külön náthájának látszik. Különben is: a turános-hadúros-keresztény-nemzeti világ óta: magyar közoktatásügyi miniszter, a magyar lélek és kultúra legfőbb irányítója csak sváb lehetett, az egy Vass József tragikus alakjának kivételével. (Huszár, Haller. Klebeisberg, Ernst, Hóman. Karafiáthot a saját szerzésű költeményei díszítik svábbbá.)

Természetes, hogy ilyen meghatározó elemek mellett a numerus clausus is — a földgömb egyik legkevésbé zseniálisan megalkotott törvénye — a magyar faj hátrányára üt ki. A felvett főiskolai hallgatók közt óriási arányban vannak a sváb és szláv hallgatók, különösen az előbbieket. Hozzájárulnak a magyar ifjúság kiszorulásához a magas tandíjak és a tanulással járó sok költség. Hiszen éppen a magyar rétegek a legszegényebbek és azok a rétegek, melyek meg tudnák szervezni a vagyontalan ifjak segítségét tanulmányi pályájukon: a magas klérus, a magas bürokrácia, a kapitalizmus: idegen. Az arisztokrácia pedig a legidegenebb nemzetiség. Ráadásul: Budapest egy részét s vidékének jelentős arányát a németiség adja. Itt tehát a német parasztságnak, kisembereknek, házmestereknek stb. könnyű alkalmuk van gyermekeik közép- és főiskolai iskoláztatására. Annál is inkább: mivel az irányító hatalmi elemek döntő részénél az egyvérűség organikus támogatására számíthatnak. Ugyanez a helyzet Pécsen is s Szegeden és Debrecenben is jelentős a német elem. A magyar ifjúság tehát, mely árva az uralgó érdekszövetségekkel, árva a túlnyomó részben idegen Alma Materrel szemben, árva vagyoni-

lag: sok tekintetben árva a földrajzi helyzet által is. Így aztán a Bajtársi szövetségek ifjúsága is hatalmas arányban nem magyar, vezetősége pedig döbbenetes túlsúlyban germán vagy szláv vérű. Különösen az első. Ezt a helyzetet még jobban elősegíti az: hogy a magyar ifjú nem hoz magával tülekedési hajlamokat. Visszont: az a levegő, mely ezekben a Bajtársi Szövetségekben van, annyira idegen temetőkön, anyacsókon s a magyar szépségeken át kapott lelkének: hogy a magyar ifjúság intelligensebb része, ha csak lehet, távortartja magát ezektől az egybejuhosodásoktól. Amit igen helyesen is tesz.

Ravaszul vannak megszerkesztve ezek a Bajtársi Szövetségek. Az ifjúság csak azt a szerepet viszi bennük, mint az ámuló falovak, dagadt szemű fa-kosok, tarkanyakú fa-zsiráfok a ringispímben. Forgatják őket, muzsikálnak nekik, ülnek rajtuk, lovagolnak rajtuk, ugranak rájuk és róluk, de: mindez nem nekik öröm.

A legfőbb méltóságok ezekben a németlelkű, németarcú, német mimikájú alakulatokban — a nagyrészt idegen — egyetemi tanárok, rendesek, kevésbé rendesek és másfélék. Aztán: a politikai, társadalmi élet hatalmasai. A ténylegesen és közvetlenül közöttük irányítók pedig, a törzsfők, nádorok, vezérek, alvezérek, íródiákok s más istentudjamicsodák, az egyetemet vagy főiskolákat már rég végzett, a harmincas, negyvenes vagy még sötétebb jellegű években taposó bajtársakká wronoffozott ál-ifjak. Van köztük az Isten minden búsabb ötletéből egy pár: facér fogorvos, tengő patikus, lengő magánhivatalnok, csapnivaló költő és amit akarsz. De mind olyanok: akik be vannak szervezve azoknak a nyíltmaszkú, titkosarcú alakulatoknak valamelyikébe, melyeknek összefüggő janicsárhada örökdik, hogy a mai hatalmi rend-

szer és élvező részvénytársaság végzetes súlya le ne billenjen a magyarság hátáról.

Mármost: ez alakulatok alkotmánya igen ravasz. Maga az ifjú ifjúság, az igazi ifjúság, a tényleges egyetemi hallgatók: lélegzelhetnek, izzadhatnak, végezhetik a test kiválasztási folyamatait, cigarettázhatnak, tapsolhatnak, üvölthetnek, de már az utóbbi kettőt csak irányított irányban. A szellemi kezdeményezés, irányítás, a konklúziók meghozása, az akarati folyamatok iránya, mindaz, ami egy emberi egyesülésnek lényege és értelme: a középkorú, élemedett, éltes, idős. öreg, és vén fiatalságnak: a nádoroknak, kincstárnokoknak, vezéreknek, dominuszoknak és más fityfrancoknak a kezében van.

Ó, milyen szégyenletesen szomorú ez a magyar királyi állami mérleghitelesített kormány-Korvin-fiatalság! Ez a nikotekszezett szivar, ez a szesztelenített tokaji bor, ez a szűznemzésre maszturbáló fajfenntartás! A jövő széleshívású mezején a lobogó sörényű, rohanó csikóktól elzárni a pályát a taposó malom öreg, gépiesen cammogó mecklenburgi lovaival! Körülbástyázni az induló tavaszt november és december sáros szomorúságaival: hogy nagyszerű áradásaik ne hozhassák a humusz mélyebb áldásait a magyar jövő mezőire!

Igen: ezek a hivatalosan *prolongált ifjak* tartják az ifjú ifjúságot állandó riadókészültségben, hogy a gomb megnyomására lelkesedési háttér, vagy nemzeti felindulás legyen a hatalom kis játékaik számára. Nyomást akarunk gyakorolni a zsidóságra? Mozdul a gomb: a nemzet ifjúsága zajong és zsidót pofoz. Liberális, revideáló arca van szükség? Gomb! Az ifjúság, vezérei nyugodt és megnyugtató jelentéseket tesznek. Antilegitizmus kell? Milyen köbtartalmú? Milyen súlyú és hő-

fokú? Az „ifjúsági” üzem pontosan leszállítja a megrendelést.

És jaj, ezeknek a belovagolóknak, ezeknek az irányító életfogytiglani „ifjaknak” nagy része olyan, hogy nem a főiskolai ifjúság, hanem egyetlen elemista irányítására sincs elhivatása. Micsoda szellemi horizontra, milyen műveltségre, mennyi tehetségre, emberismeretre, milyen erkölcsi erőkre van szüksége annak, aki becsületesen vállalhatja az ifjúság irányítását! Igaz: gyakorlati haszna van az üzletnek. Az ember képviselővé lehet, álláshoz juthat, előléptethetik stb. És mit nyer a néma statisztává fojtogatott igazi ifjúság s az ifjúság által a magyarság ezekben az alakulatokban? Azt, amit Puk talál a Nagydai Cigányok végén.

Mit jelent az ifjúság a magyar kultúrának ezekben a bajtársi alakulatokban? A magyar népköltészet, népzene milyen befogadását és propagálását? A magyar nyelvnek milyen művelését és terjesztését? A magyar irodalom, magyar zene és magyar képzőművészet) nagy alkotásainak milyen állandó, mind szélesebb térre terjedő kultuszát? Milyen folytonos kísérletet arra, hogy egy egységes kultúrtörténeti sorozatban az ifjúság meglássa a magyar szellem egyetemes alkotását? A magyar lélek milyen renaissance-át a korhoz alkalmazott öltözetben, táncokban, játékokban? stb. stb. stb. Milyen ismertetését és propagálását Magyarország szépségeinek, gazdasági, művészi és egyéb értékeinek? Milyen néprajzi ismeretét az egyes vidékeknek? Milyen vizsgálatát a falu, a kisváros, a vidéki metropolisok s Budapest problémáinak? stb. stb. Szóval: milyen egységes, tervszerinti, céltudatos megmutatását az egész magyar kulturális horizontnak?

Mit jelent az ifjúság politikailag a magyarságnak ezekben az alakulatokban? Értve a *politika*

szót a legteljesebb értelmében: a magyarság, helyzetének, történelmi céljainak, problémáinak, teljes öntudatát s az ebből az öntudatból előtermő történelmi akaratot.

Ne kérdezősködjünk tovább, ne mókázzunk a halálosan komoly dolgokkal. Az ifjúságnak történelmi s mintegy természetrajzi funkciója az, hogy megérzi azokat a gondolatokat, melyek a közösség legmélyebb életérdekeinek nyitnak utat s viharosabb ösztönösségével melléjük áll. Hisz ilyen és csakis ilyen értelemben jelenti szellemileg az ifjúság a nemzet jövőjét. *Mert az új történelmi gondolatokat sohasem az ifjúság adja*, bármily romantikus és buta legendák hízelegjék ezt az ifjúságnak. Az új történelmi, filozófiai gondolatok az idősebb korok termései. És az új korok előteremlésének legmélyebb értelmében a *nemzet jövőjét* rendszeren már idő-szántott, megzuzmarázott fejű férfiak jelentik.

Mármost: ez a gombrajáró, középkorú állatorvosokba, éltes patikusokba, idős ügyvédekbe, élemedett magánhivatalnokokba, öreg postásokba, vén miniszteri tanácsosokba, agg professzorokba becementezett, a politikai marionettgépezet minden drótyjával megkötözött, minden lelki pórusában eltömött, minden mozduló izmiban megnehezékezett m. kir. állami mérleghitelesített ifjúság hogy tölthetné be ezt a történelmi szeizmográf szerepet?

És: ez a vezetősége és tagjai túlnyomó arányában idegen vérű ifjúság hogyan lehessen a magyar psziché, a magyar organizmus mély életszükségeinek a megérzője?

Régebben az volt a baj, hogy a főis-kolai ifjúságnak majdnem semmi szervezetsége sem volt. Ez az alakatlan, széthulló ifjúság bizony sok zöltséget elkövetett, sok céltalan, tartalmatlan frázist

elpuffantott. *De egyet meg kell állapítani: ez az ifjúság nagy tömegében mindig a nép, a szegények, a kizsákmányoltak mellett volt a hatalommal, a kizsákmányolókkal szemben és az utatnyitó, szabad termést jelentő gazdagjövőjű gondolatok mellett.* Ma az ifjúság agyon van szervezve. És a miniszterek, püspökök, grófok mosolygásai körül tolong.

7.

Átnéztük egy nagy szemfordulással az egész horizontot: amelyen belül indítás, mozdulat, szervezkedés, gondolat, mondat történik a politikai élet számára. A legmélyebb szempont, mely ott volt minden látásunk mélyén: mit jelentenek az egyes jelenségek a magyarság, egyetemére, a magyar munka háromosztagú, többmilliós táborára: a magyar parasztra, a magyar munkásra, a magyar szellemi munkásra. Mennyi kenyeret, mennyi jogot, mennyi kultúrát, a testi és lelki fejlődés milyen lehetőségeit, a bölcső milyen védelmét, az induló nemzedékek milyen erőforrását, az egységes magyar célú történelmi munka milyen megszervezését.

A látvány a gyökerek mélyéig tragikus s a tények felelete a halál irtózatossá döbentésével szomorú. *De éppen ezért: minden életöszönt a végső fenyegetés ijesztésével felriasztó egy új, emberibb és magyarabb egészséges kor megteremtésére.*

Az egész magyarországi politikai életet minden mozzanatában ma a két uralkodó erő: a germán és a zsidó imperializmus határozza meg. A „jobboldal” szervezeteiben, lebújaiban, gangjeiben és maszkjaiban a német élelakarát, a „baloldali-ban” a zsidó életakarát építi maga irtózatossá hódítását.

És egyelőre mind a kettő az uralkodó érdekszövetségek megszervezett államának formájában látja győzelme legfőbb biztosítékát a kitermelésbe üzemzeit milliós magyar tömegek fölött. Viszont: az uralkodó érdekszövetségek e két ellentétes erő jól megaranyozott uralmában vélik biztosított-nak a részvénytársasági jövedelmek folytonosságát, vagy amint ők mondják: a nemesebb értelem-ben vett konzervativizmust.

És így a legélesebb vonalú képletére állt elé az a történelmi helyzet: hogy a szociális megújho-dás és igazságtétel, a munka jogainak minden ér-vényesülése, a gazdasági és kulturális élet legegye-temesebb és legszélesebb fejlődésének lehetőségei: egybeesnek, azonosak az új magyar honfoglalás feltételeivel, feladataival, céljaival, minden érde-kével. A küszöbön álló nagy történelmi igazságtétel a magyar faj számára nemcsak a magyarság: hanem az egyetemes emberi munka, az általános szociális és kulturális haladás: minden egészség és jogos emberi érdek, minden emberi igazság érdeke.

A jövő felé forduló, becsületes szándékú magyar ember tehát ne szervezkedjék be semmiféle pártba, semmiféle alakulatba, szövetségbe, össze-bújásba, se jobbra, se balra. Őrizze meg érintet-lenül magyarságát, tisztaságát, cselekvő erejét a nagy történelmi elégtétel közeledő napjai számára. Jobb- és balodal azonos rabló étvágyak, gyilkos hazugságok, lelkiismeretlen kalandorok gangjei és különben sem jelentenek két külön élesen elhatárolt területet. A nemzedék-banditizmus és az egyéni érdekek sokszor közös bandába vegyítik a két látszólag ellenséges tatárjárás embereit a közös zsákmányra.

Igen: az újarcú magyar első feladata: hogy kiszabadítva magát a jobboldali vérbaj és a bal-

oldali szifilisz halálos köréből: vidám és törhetetlen akarattal, sok önfegyelmeléssel és lemondással és sok-sok tanulással készítse magát az új magyar honfoglalás hittérítőjévé, mindenre elszánt katonájává.

III. Az új magyar honfoglalás.

Már szép számmal vannak vallásos hívői: de még mind szétszórt magánosok. Szegény, megütött, megszorított magyarok vagy egy nagyobb műveltség tisztánlátói.

Az új magyar honfoglalás alapelvei, dogmatikája, programja világosak, természetszerűek. vitathatatlanok s az éskényszer erejével jelentik a magyarság egyetlen útját az élet felé.

Az új magyar honfoglalás gondolatrendszerének nem lehet valaki válogatva, eklektikusan, részben a követője. E gondolatrendszer minden egyes eleme feltétele az összes többinek s bármely elem hiánya, megmásítása veszélybe hozza az egész rendszert: Vagy hiteddé és akaratoddá fogadod az egészet, vagy az egészet elveted.

Az új magyar honfoglalás a legmélyebbre, legszélesebben ható forradalmat jelenti, amely egy nemzet kebelében a nép egyeteme érdekében megtörténhetik.

Mert első tétele: elérkezett a magyarságra az a történelmi ítéletidő: mikor a tatarozások, az áthidalások, ötvenpercentes megegyezések a halál útjai. Az egész régi bűnös, szabadzsákmányos világot el kell tüntetni minden intézményével, ideológiájával, frazeológiájával és ember típusaival. Egészen új világot kell építeni.

Az új magyar honfoglalásnak legegységesebb törekvése: új Államot teremteni a régi helyébe Új Államot, mely a magyar munka egyete-

mének szervező, védő, termő formája s mindennapi organikusan előteremtő ténye és akarata.

Erre a célra az első feladat: egy olyan népképviseleti rendszer* megalkotása, mely a magyar munka nemzetté fejlődő egyetemét az élet minden mozzanatában Állammá, az ország egész testét parlamentté szervezi. És állandó politikai, történelmi nevelés a munka tömegei számára saját soruknak intézésére. És amely rendszer lehetetlenné tesz minden szabadsákmányolást a politika terén.

Ennek az új politikai rendszernek alátámasztására megépíti a mindenféle gazdasági igényt kielégítő szövetkezetek egyetemes rendszerét, mely védelmet és fejlődést biztosít a magyar munka minden ágazatának s a szabadsákmányolást kiküszöböli a gazdasági életből.

Az új magyar honfoglalás egész történelmi életépítésének alapja: a sub specie aeternitatis magyarság, a magyar paraszt. Ezért a földnek egész sajátos és különálló jogi természete alapján megszüntetve a nagybirtokokat s az idegen polgárok földbirtok-jogát: új földreformmal, telepítéssel földhöz juttatja a magyar parasztság egyetemét. A földreform egyszersmind egészséges hitel megszervezését is jelenti az új állapot minden gazdasági szükségének kielégítésére. Minden irányban védetté teszi a paraszt földjét, nem jutalmaz vagy kegy eklektikus elvén: hanem az egyetemes nép érdekeiért. A telepítésnek egyik legelső célja az is: hogy Budapest vidékét s a Dunántúl veszélyeztetett helyeit újból magyarrá hódítsa. Állandó célja az is, hogy a *nem* utód államokban élő magyarságot minél nagyobb számban vissza-telepítse.

Egyetemesen, intézményesen megszervezi,

* Lásd: *Népképviselet*; 6-ik Füzet 1935 február.

hogy a mai beteg, és idegen középosztály helyébe a magyar parasztság és munkásság arravaló gyermekeiből neveljen új, egészséges magyar középosztályt.

Egységes, a főiskoláig terjedő iskolarendszert teremt meg a parasztság sajátos kulturális igényei számára. Minden községben orvosi állást teremt s megszervezi a család- és egészségvédelem egyetemes rendszerét.

Az új középosztály tagjait széles autonómiával neveli a közösség öntudatos munkáivá. A középiskolát és Egyetemet minden ízében átszervezi a magyarság földrajzi helyzetének és az ország minden lelki és fizikai adottságának megfelelő előkészítő és munkásműhelyekké. A kelet-európai, balkáni és nyugatázsiai népek viszonyainak, nyelvének, történelmének, néprajzának stb. széles teret biztosít Egyetemeink tudományos munkájában, hogy a magyarság szellemi sugárzása idevönja ez országok szellemi munkáit.

A magyar munka egyetemes társadalmának demokratikus és morális egysége és egészsége kedvéért: megszüntet minden kiváltságot, címet, rangot.

A történelmi építés egysége kedvéért a felekezeteket megfelelő autonómiával teljesen elkülöníti az államtól s az Egyházaknak a politikai életbe semmi beleszólást nem enged.

A nemzetiségeknek az individuális jogon szabadságot ad saját nyelvük és kultúrájuk művelésére. *De az Allam minden polgárának anyanyelvi tökéletességnél kell beszélni a magyar nyelvet s a közösség minden szervében és terén: a magyar nyelv használandó.*

A magyar nyelv és magyar kultúra propagálására megszervezi a bárhol élő magyarok egyetemes kulturális ligáját.

A nép- (nemzeti) hadsereget a magyar szolidaritás, magyar nyelv és magyar kultúra legegyelemlenebb vidám és ösztönös szervezetévé építi meg.

Külpolitikában: egyelőre legfőbb szorgossága: az idegen imperiumok alá jutott magyarságnak biztosítani nyelvét, kultúráját, szabad fejlődését. Erre a célra, nem mondva le semmiről, olyan *treuga Dei**, *modus vivendit* keres, lefáradhatatlanul, folytonos új kezdéssel, a szomszéd országokkal, mely mindkét félnek hasznot jelent. Azután: ha egyelőre csak társadalmi szervekben is: nálunk és egész Keleteurópában hatalmas tudományos és irodalmi propagandával szervezi a keleteurópai (nem dunavölgyi, nem középeurópai) gazdasági és védelmi összeállás gondolatát.* És így a magyarságot juttatja egy gazdagkövetkezményű, új termékeny történelmi gondolat élére.

2.

Csak nagy alapgondolatait és legfőbb dogmáit adtam a Holnap nagy történelmi megindulásának: az új magyar honfoglalásnak. Ez az új honfoglalás nem beteg kivételes törvényekkel, nem kicsinyes látású elhatárolásokkal, nem numerus claususokkal: hanem egy új, minél teljesebb szociális igazságot és minél szélesebb kulturális fejlődést jelentő történelmi rendszer egyetemes erejével fogja megvalósítani azt az elodázhatatlan feladatot: hogy a magyar faj Magyarországon minden téren a számának, munkájának, véráldozatának, történelmi szenvedésének megfelelő arányban foglalja el a hatalom, irányítás, szelekció és életrészesedés determináló helyeit. És ez a honfoglalás nem

* Lásd: Magyarország helye Európában: Keleteurópa. 9 ik Füzet, 1935 május.

fog elnyomást jelenteni semmilyen faj számára, mely munkája arányán kívül nem akar jogtalan zsákmányt és hódítást.

3.

Tudom: hogy a mai *reálpolitikai* osztozkodna apró biberachjai fölényes mosollyal mondják: lehetetlen képzelgés. Nem baj. Mennyi mindenne mondták Európában, nem is olyan régen, azt, hogy lehetetlenség: ami ma az egyetlen lehetőség. Az én gondolatrendszerem alapja a magyar munka milliónak szenvedése és jogos elégtelensége. Nem elég reális politikai alap ez? Nem lehet-é joggal remélni, hogy ez a roppant elem a történelem új gravitációjával olyan erőviszonyokat fog teremteni, hogy ami ma lehetetlen a kizsákmányolók szemében: holnap az élet, a fejlődés, az egészséges rend egyetlen útja?

Amint tudom hiszi a levegőt, amint szemem hiszi a színek formák és hangok csodálatos világát, amint testbe és lélekbe mártott énem hiszi önmagát: úgy hiszem nagy történelmi igazságtételel elérkezését. magános arcú, ezerszépségű fajtám, csodálatos magyarság! Tied a jövő, mert Te szenvedtél a legtöbbet. Tiéd a jövő, mert te bírtad legjobban a szenvedést. Tiéd a jövő, mert te maradtál a legemberibb ember.

Íme: az élet új hite hajnallik föl látó fiaid szívébe. Íme: az élet új dogmái acélozzák akarátát. íme: új elszántság, új heroizmus, új önfedlálodozas nagyszerű lángjai gyúlnak föl a szemekben.

Bizony mondom: közeledik a megmutató nap: mikor teljes magyar lesz minden magyar. És minden magyar szem fogja látni minden magyar sebé, és minden magyar fül fogja hallani minden magyar szív jaját: és ez lesz a te legyőzhetetlen erőd.

Ó, már hallom az előmozduló napok mögött a nagy elzuhanások zaját. Új vérrel szívódik meg az élet evangéliuma s véres porba fullad mindenki, aki zsákmányolt, aki megrabolt, aki kitaszított, aki megtagadott. Nem halljátok-é a magyar temetők győzelmes riadását?

Jön a nagy ítélet, jön a nagy igazságtétel s a nagy elvégezés megválasztja a halál és az élet embereit. És mindenki meghal, aki halála volt a milliók életének. És mindenki élhet szabadon, aki életre született.

Újból hazád lesz a talpaid alól szétlopott magyar föld s a kalász újból neked jelent kenyeret. És minden magyar bölcsőben a jövő egy kis királya mosolyog.

Új szívek melegétől lesz új tavasz a történelem s a magyar ott jár majd a friss ébredésű népek előtt. És több igazság, több szeretet, több jog és több élethit lesz Európa keleti szántóföldjein: mert a magyar fog vetni a barázdák élén.

Oh, omló tragédiák és halhatatlan szépségek nagyálmú hőse, testvértelen magyar! Ím: boldog az én magánosságom és szenvedéseim dúsgyümölcsű fák. És az újarcú napok közeli kanyarulatánál úgy várom erős lépteid: mint az élethez vezető egyetlen Út, mint a szenvedéseidet megfizető Igazság, mint minden csirádat termésbe bontó diadalmas Élet.

Városmajor, 1936. január hó 16-án.